

Ліягоча

**Незабутній
славетний
день, с. 24**

**Як навчати
про Спасителя
вдома, с. 10**

**Скерований
Господом:
шлях Джозефа до
Пальміри, с. 14**

**Стати кращим
послідовником; уроки з
Євангелії від Луки, с. 28**

*“Чи ж то серед вас
є людина, що
подасть своєму
синові каменя, коли
хліба проситиме він?
Або коли риби
проситиме,
то подасть
йому гадину?
Тож як ви, будши
злі, потрапите добрі
дари своїм дітям
давати,—скільки
ж більше Отець ваш
Небесний подасть
добра тим, хто
проситиме в Нього!”*

Матвій 7:9–11

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Може сім'я святих жити вічно**
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** **Послання візитного вчителювання: Божественні якості Ісуса Христа: чеснота**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Лесли Нільссона. Друга сторінка обкладинки: фотографія Rüdvan Çelik/iStock/Thinkstock. Третя сторінка обкладинки: фотографія Коді Белла.

СТАТТІ

- 10** **Як ми “проповідуємо Христа” у своєму домі**
Даррен Е. Шмідт
Ідеї щодо того, як більше зосереджуватися на Христі у наших домівках.
- 14** **Шлях до Пальміри**
Метью С. Холланд
Шлях до Пальміри—місяця отримання Першого видіння і місяця збереження золотих пластин—не був легким для Джозефа Сміта і його сім'ї.
- 20** **У пошуках порятунку**
Конні Голдінг
Якщо вам здається, що ви у пастці—своїх випробувань, слабкостей або складних обставин—є надія на порятунок.
- 24** **Славетний день відновлення священства**
Старійшина Л. Том Перрі
Якими ж вдячними ми повинні бути за те, що Господь відновив Свою Церкву і Своє священство на землі.

28 Спасителеве вчення про учнівство

Кейсі В. Олсон
Ці чотири події останньої Спасителевої подорожі до Єрусалима навчають нас, як бути кращими Його учнями.

34 Ловці людей

Старійшина Скотт Д. Уайтінг
Один прихід повністю змінився завдяки правильній роботі ради приходу.

РУБРИКИ

8 **Служіння в Церкві: Мій урок любові**
Дженіс Тейт

9 **Роздуми: Врятування колібрі**
Вільям Хогган

38 **Голоси святих останніх днів**

80 **До нових зустрічей: Облиш це**
Президент Бойд К. Пекер

46

42 Довіряти запевненням Господа

Мінді Енн Левітт

Замість негайного визволення Господь може благословити нас безцінними запевненнями посеред наших випробувань.

46 Без змін

Лена ХсінЯо Чо

Коли я почула, що мене залишають у тому ж районі ще на шість тижнів, я не могла повірити своїм вухам.

48 Як жити у мінливому світі

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

Спрощуйте своє життя, зосереджуючись на цих чотирьох видах стосунків.

52 Місце для нас

54 Ділитися євангелією, як Іван Христитель

Райян Карр

56 А якщо ... ? Запитання про служіння на місії

60 Запитання і відповіді

Одна з моїх подруг хоче лише раз спробувати дещо погане, аби розуміти про що йдеться, коли люди говоритимуть про це. Як мені допомогти їй зрозуміти, що це нехороша ідея?

62 Головоломка з вивчення Писань

Коуді Філліпс

Як і зі складанням головоломки, так і з вивченням Писань, чим більше ви над ними працюєте, тим більшу картину бачите.

65 Сестри у євангелії

Паола Сараї Ернандес Крус

Подруга Паоли була самотньою, тож Паола хотіла поділитися з нею благословеннями євангелії.

72

66 Особливий свідок: Як мене може скеровувати Святий Дух?

Старійшина Л. Том Перрі

67 Музика: Святий Дух

Джинн П. Лоупер

68 Час вивчення Писань: Добрий Пастир

Ерін Сандерсон

70 Наша сторінка

71 Фігурки персонажів з Нового Завіту: Добрий Пастир

72 Перший Майбутній день батька для Стівена

Келлі Джордж Персілл

У мами Стівена з'явилася ідея, як допомогти йому не сумувати на День батька.

74 Свідчення Мії

Амелія Хокінс

Мія хотіла отримати свідчення, але як же його здобути?

76 Для молодших дітей: Дім, збудований на десятину

Джанел Вільямс

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону?

Підказка: Чим ви ще можете керувати окрім автомобіля?

48

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось дві ідеї:

"Славетний день відновлення священства", с. 24: Ви можете пояснити, як священство передається, намалювавши лінію від однієї людини до іншої, почавши від Адама і продовжуючи, згадавши старозавітних пророків, а потім від Ісуса Христа і Його апостолів до Джозефа Сміта. Ви можете завчити напам'ять слова Івана Христителя, сказані ним під час надання Ааронового связання Джозефу Сміту й Оліверу Каудері, як їх записано в Ученні і Завітах 13:1, і обговорити значення цієї події.

"Свідчення Мії", с. 74: Після прочитання статті разом ви можете обговорити, "як" можна здобути свідчення: молитися, читати Писання, дослухатися до пророків і апостолів, дослухатися до свідчення інших людей, складати власне свідчення тощо. Поговоріть про те, яким чином свідчення подібне до світла. Батьки можуть після цього свідчити і запросити дітей також поділитися своїми свідченнями або своїми почуттями, якщо вони захочуть.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьки, 72

Безкорисливість, 28

Викладання, 10

Випробування, 20, 42, 52

Відновлення, 14, 24

Десятина, 76

Друге пришествя, 54

Ісус Христос, 7, 10, 20,

28, 42, 48, 54, 66

Книга Мормона, 10

Любов, 8, 40

Місії, 40, 42, 46, 54, 56

Місіонерська робота,

54, 65

Молитва, 10, 74

Музика, 8, 53, 67

Надія, 42

Небесний Батько, 48

Писання, 62, 68, 71

Повернення до

активності, 9

Покаяння, 56

Порятунок, 9, 20

Працевлаштування, 39,

52

Провідництво, 34, 46, 80

Прощення, 80

Ради приходів, 34

Свідчення, 56, 74

Святий Дух, 62, 66, 67, 74

Священство, 4, 24

Сімейна історія, 4

Сім'я, 4, 10, 48, 72

Служіння, 8, 9, 24, 28, 34,

41, 48

Сміт, Джозеф, 14

Спокута, 20, 42

Терпіння, 38

Учнівство, 28

Храмова робота, 4, 6, 70

Хрищення, 65, 70

Цнотливість, 7

**Президент
Генрі Б. Айрінг**

Перший рад-
ник у Першому
Президентстві

МОЖЕ СІМ'Я СВЯТИХ ЖИТИ ВІЧНО

Сила священства поєднувати сім'ї навіки—це один з найбільших дарів Бога. Кожна людина, яка розуміє план спасіння, прагне отримати це вічне благословення. Лише під час церемоній запечаткування, які відбуваються в освячених храмах Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, Бог дає обіцяння, що сім'ї можуть бути поєднані навіки.

Ключі священства, завдяки яким це стає можливим, було відновлено на землі Джозефу Сміту пророком Іллею у Кертлендському храмі. Ці ключі священства передаються неперервним ланцюжком через живих пророків Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів до цього часу.

Спаситель під час Свого земного служіння казав про владу запечатувати сім'ї, звертаючись до Петра, головного апостола, такими словами: “Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі” (Матвій 16:19).

Лише в цілестіальному царстві ми можемо жити сім'ями вічно. Там ми можемо всією сім'єю перебувати в присутності Небесного Батька і Спасителя. Пророк Джозеф Сміт описав у книзі Учення і Завіти, як це буде прекрасно:

“Коли Спаситель явиться, ми побачимо Його Таким, Який Він є. Ми побачимо, що Він є такою самою людиною, як ми.

І ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою, якої ми тепер не маємо” (УЗ 130:1–2).

У Писаннях сказано, що ми впевнено можемо прямувати до небесних стандартів у своїх стосунках з нашими сім'ями. Ми можемо добре дбати про членів нашої сім'ї, як живих, так і померлих, робити все, на що здатні, аби провести для них обряди священства, які зв'яжуть нас на небесах.

Багато з вас, молоді та літні, роблять це. Ви знаходите імена померлих родичів, які ще не отримали обрядів, завдяки яким ви можете запечататися разом.

Майже всі ви маєте живих родичів, які ще не були запечатані сім'ями владою священства. Багато з вас мають живих родичів, які отримали обряди священства, але не дотримуються завітів, укладених з Богом. Бог благословить вас за те, що ви зможете з вірою допомагати всім тим родичам. У вас є обіцяння, дане Господом тим Своїм учням, які приводять до Нього інших людей:

“І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

З вікна свого кабінету я кожного дня бачу молодят, які фотографуються серед прекрасних квітів і фонтанів. Як правило, поки фотограф робить весільні фото,

наречений несе наречену на руках принаймні кілька кроків, що виглядає дуже гарно. Кожного разу, коли я це бачу, то думаю про знайомі мені подружжя, які через певний час—іноді дуже короткий час після весілля—мали нести одне одного іншим чином, коли життя ставало важким. Можна втратити роботу.

Іноді народжуються діти з серйозними проблемами. Може спіткати хвороба. І тоді звичка робити іншим те, що ми б хотіли, аби робили нам—у більш сприятливу пору—перетворить нас на героїв і героїнь у ті нелегкі часи, які вимагатимуть від нас більшого, ніж, як ми вважали, ми маємо в собі.

Ми завдячуємо своїм сім'ям хорошими стосунками, які можемо взяти із собою в присутність Бога. Ми повинні намагатися не ображати і не ображатися. Ми можемо прийняти рішення швидко і повною мірою пробачати. Ми можемо намагатися ставити щастя інших людей на перше місце. Ми можемо казати добрі слова. І якщо ми намагаємося робити все це, ми запросимо Святого Духа в свої сім'ї і в своє життя.

Я запевняю вас у тому, що з Господньою допомогою і з покаанням у серці ми можемо ще у цьому житті побачити відблиск того життя, яке ми матимемо у вічності. Небесний Батько любить нас. Він хоче, аби ми повернулися до Нього. Спаситель силою Своєї Спокути уможливає зміни у наших серцях, без яких ми не можемо увійти у святі храми, укласти завіти, яких потім можемо дотримуватися, і з часом вічно жити сім'ями в цілестіальній славі—знову вдома. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Коли ви будете ділитися вченням про вічні сім'ї, ви можете звернутися до слів старійшини Річарда Г. Скотта, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: "Завжди намагайтеся зміцнювати сім'ї. Навчайте з огляду на важливість запечатування сімей у храмі. ... Коли у вас є бачення запечатувальних обрядів храму, ви допоможете будувати царство Бога на землі ("Я вам приклада дав", *Ліягона*, трав. 2014, с. 34). Як ви можете

допомагати тим, кого навчаєте, розширювати бачення важливості запечатування у храмі? Запрошуйте тих, хто ще не запечатаний, обговорити кроки, які вони можуть зробити, аби пройти цей обряд. Запрошуйте тих, хто був запечатаний, обговорити, як вони можуть зберігати бачення своєї вічної сім'ї і працювати над удосконаленням своїх стосунків одне з одним.

Навіки поєднана зі своєю сім'єю

Лора Бертон

Коли мене удочерили у трирічному віці, моя біологічна мати дозволила це за однієї умови—мої батьки не повинні виконувати церковні обряди до того часу, поки мені не виповниться 12 років. Вона думала, що я маю бути достатньо дорослою, аби самостійно приймати рішення; але насправді чекати було нелегко.

Так важко було бачити, як багато моїх друзів христяться у восьмирічному віці, але ще важче було знати, що я не можу запечататися до моїх прийомних батьків і п'ятох братів та сестер, поки мені не виповниться 12 років. Я боялася, що зі мною щось станеться і я не зможу до них запечататися.

Коли наближався мій 12-й день народження, ми почали планувати моє хрищення і запечатування з сім'єю. Батьки дозволили мені вибрати храм, у якому ми будемо запечатуватися. Я завжди вважала, що храм у Сан-Дієго, Каліфорнія,—найкрасивіший, тож уся моя сім'я погодилася їхати до Каліфорнії на запечатування.

Я не могла дочекатися, коли об'єднаюся з батьками, братами і сестрами у вічну сім'ю. Під час запечатування я відчувала Духа так сильно, що це важко виразити словами. Зараз, коли я нарешті запечатана до своєї сім'ї, моє почуття занепокоєння замінилося почуттям втіхи і спокою завдяки знанню, що я тепер навіки поєднана з ними.

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІТЯМ

Дивитися на храм

Президент Айрінг пояснює, що завдяки священству ми маємо можливість піти до храму і запечататися сім'єю на вічність. Намалюй або знайди зображення свого улюбленого храму і помісти його у такому місці, де ти будеш бачити його кожного дня. Склади перелік того, як ти будеш готуватися, щоб одного дня увійти до храму.

З молитвою вивчіть цей матеріал і прагніть зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння божественних якостей Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Божественні якості Ісуса Христа: чеснота

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про божественні якості Спасителя.

“Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога; і вчення священства зрошатиме тобі душу, як роса з неба” (УЗ 121:45).

Що таке чеснота? Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007) сказав: “[Чеснота], у своєму повному значенні, охоплює всі риси праведності, які допомагають нам шліфувати характер”¹. Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) додав: “Любов Божа є основою всієї чеснотності, всієї великодушності, всієї сили характеру”².

Стосовно зв'язку між жінками і чеснотою старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав так: “Жінки приносять з собою у цей світ певну чесноту, божественний дар, який робить їх експертами в запровадженні таких якостей, як: віра, сміливість, співчуття та здатність покращувати стосунки й культури. ...

Поміркуйте над цим

Яким чином чеснота наділяє нас владою і силою?

Сестри, серед усіх ваших стосунків, на перше місце у своєму житті ви маєте завжди ставити ваші стосунки з Небесним Батьком, Який є джерелом вашої моральної сили. Пам'ятайте, що Свою силу Ісус здобув завдяки тому, що був цілком відданий волі Батька. ... Прагніть бути такими самими учнями Батька та Сина і ваш вплив ніколи не ослабне”³.

Додаткові уривки з Писань

Псалми 23:3–5; Филип'янам 4:8;
2 Петра 1:3–5; Алма 31:5;
Учення і Завіти 38:23–24

ПОСИЛАННЯ:

1. Джеймс Е. Фауст, “Чесноти праведних дочок Бога”, *Ліягона*, трав. 2003, с. 108.
2. Gordon B. Hinckley, “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, Apr. 1996, 73.
3. Д. Тодд Крістофферсон, “Моральна сила жінок”, *Ліягона*, лист. 2013, сс. 29, 31.
4. Чеснота має силу (див. Марк 5:30).
5. У Путівнику по Писаннях дано таке визначення “священства”—це “повноваження і сила, які Бог дає чоловікам, щоб вони діяли в усьому, що стосується спасіння людей” (УЗ 50:26–27).

Віра, сім'я,
допомога

З Писань

Сьогодні чеснотні жінки, сповнені віри, прагнуть наблизитися до Спасителя. В Євангелії від Луки, розділ 8, ми читаємо про жінку, яка була хворою на кровотечу протягом 12 років і не могла вилікуватися. Прагнучи зцілення, вона, “підійшовши ззаду [від Христа], доторкнулась до краю одягу Його, і хвили тієї спинилася їй кровотеча! ... Ісус же промовив: “Доторкнувся хтось до Мене, бо Я відчув силу⁴, що вийшла з Мене” ... Ця чеснотна й віддана жінка впала перед Ним і призналася Йому і “перед усіма людьми”, що це вона “доторкнулась до Нього і як хвили тієї одужала. Він же промовив до неї: “Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!” (див. Лука 8:43–48; див. також 6:17–19).

Христос, завдяки Своїй чесноті⁵ може зціляти, здійснювати бажане, зміцнювати, втішати і підбадьорювати, коли ми з мужністю і вірою приймаємо рішення наблизитися до Нього.

МІЙ УРОК ЛЮБОВІ

Дженіс Тейт

Я не сподівалася, що простий проект служіння дасть мені так багато знання про любов Небесного Батька до Його дітей.

Все було схоже на типовий проект служіння: сформувати групу сестер Товариства допомоги для проведення невеликого хорового виступу в центрі тимчасового догляду місцевої лікарні, хоча ніхто з наших прихожан не був його пацієнтом.

Ми ледве розмістилися у невеликій кімнатці, де було дев'ять літніх пацієнтів у інвалідних візках, готових нас слухати. На їхніх обличчях не було ні емоцій, ні почуттів. Було жарко, душно, і я подумала: “Треба швидше все це закінчувати”.

Я диригувала, тож повернулася спиною до пацієнтів і зосередилася на програмі. Коли ми почали,

ЛЮБОВ У ДІЇ

“Є велика необхідність у милосерді, яке звернене до тих, кого не помічають, яке дає надію тим, у кого опустилися

руки, яке надає допомогу тим, хто страждає. Справжнє милосердя—це любов у дії. Милосердя потрібне скрізь”.

Президент Томас С. Монсон, “Милосердя ніколи не минає”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 124.

я почула, як один з пацієнтів покликав: “Мамо, мамо”, а інший заплескав у долоні й почав шуміти. Мені було незатишно, але через кілька хвилин ми закінчимо і підемо додому.

Коли ми готувалися співати останній гімн “Хвала Тобі” (*Гімни*, № 37), то запросили пацієнтів і медичний персонал приєднатися до нас. Я повернулася, щоб диригувати для всіх, і саме тоді я побачила її—маленьку зморшкувату сиву жінку, а на її колінах була купа серветок, вологих від сліз.

Вона зробила знак, щоб я підійшла до неї. Я наблизилася, і коли нахилила голову, щоб почути, що вона скаже, жінка взяла мене за руку. Все її тіло тремтіло, коли вона прошепотіла: “Я—свята останніх днів. Так чудово, що до мене прийшли мої сестри”.

Дух наповнив мою душу, і я стала біля неї на коліна, а з очей полилися сльози. Вона обняла мене слабкими руками і поплескала на знак того, що розуміє мої почуття. Усі почали співати гімн, але я не могла співати перший куплет.

Коли пацієнти і персонал співали про велич Бога, Дух наповнив

кімнату і всі були зворушені. Я нарешті оволоділа собою і почала співати разом з іншими:

*Коли Христос і ангели небесні
Зійдуть в цей світ крізь хмари
грозові,*

*Я піднесу, в нове життя
воскресну,*

*І до землі вклонюсь, Господь,
Тобі.*

Після програми сестри Товариства допомоги спілкувалися з пацієнтами і співробітниками. Сивоволоса сестра сказала, що вона самотня і що відчувала себе в оточенні чужих людей, поки не прийшли ми. Ми не знали, що повинні бути там, але Небесний Батько знав.

Для мене це стало нагадуванням, що усі ці люди були нашими братами і сестрами, що вони потребували любові та втішення, і що колись я можу опинитися на їхньому місці. Я була зворушена тим, що ми могли бути знаряддям люблячого Небесного Батька, і я була вдячна, що наш проект служіння став для мене великим уроком любові. ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

ВРЯТУВАННЯ КОЛІБРИ

Вільям Хогган

Рятуючи колібрі, ми навчилися, як допомагати духовно слабким.

Внаметовому таборі Товариства молодих жінок, який проводився в горах Каліфорнії, дівчата і їхні провідники чекали на обід у гостроверхій сільській споруді. Поки ми чекали, хтось із дівчат помітив щось під столом. Колібрі якимось чином залетіла у цю будівлю, не змогла вилетіти і зрештою впала на підлогу. Вони попросили мене про допомогу.

Здавалося, що пташка була ледь жива. Її дзьоб був облутаний павутиною, а пір'я розкуйовдилося. Я обережно поклав пташку в чашку і виніс на вулицю. Я сподівався, що вона самостійно оговтається, але насправді був готовий до того, що вона піде шляхом усього земного. Однак, коли я взяв чашку, щоб легенько покласти колібрі на землю, вже випадаючи з чашки колібрі схопилася своїми крихітними лапками за обід чашки. Я тримав чашку прямовисно, пташка сиділа на обідку, а її очі були закриті. А що ж далі?

Одна з провідників, побачивши пташку, розмішала цукор з водою і принесла мені. Спочатку я обережно зняв павутину з голкоподібного дзьоба. Пташка не пручалася. Потім я занурив палець у воду з цукром і капнув на кінчик дзьоба. Крапля зникла, хоча пташка й не рухалася. Можливо, рідина потрапила

до дзьоба? Я занурив палець знову і підніс його до дзьоба пташки. Цього разу малесенький язичок, тонший за волосинку, обливав мій палець.

10–15 хвилин колібрі пила краплю за краплею. В цей час навколо мене зібралось кілька провідників, і я дав їм змогу погодувати пташку.

Раптом пташка відкрила очі, а її скуйовжене пір'я в одну мить лягло належним чином. Випивши ще кілька крапель, пташка розправила крила, помахала ними якусь мить і злетіла прямо вгору. На якусь мить вона зависла над нами, а потім полетіла геть.

Ми всі стояли зачаровані. А потім, так само раптово, як пташка відлетіла, в голові з'явився духовний урок:

- Часто, коли ми допомагаємо менш активним, здається, що наші зусилля марні. Але любов, яку ми виявляємо, просочується у тріщини, так само, як нектар до непорушного дзьоба колібрі—даючи духовне живлення, аби одного дня ми могли побачити результат.

- Часом ми не можемо більше справлятися самотужки; нам потрібна допомога доброї, дбайливої руки.
- Іноді люди потрапляють у павутиння гріха або залежності, і щоб звільнитися, їм необхідна допомога друга або провідника священства та Спасителя підтримка.
- Нам потрібне постійне духовне живлення, аби

ми вистояли, бо інакше нам не вистачить духовних сил і ми піддамося згубним впливам.

- Колібрі трималася.

У буквальному розумінні. Якщо ми тримаємося, це може все змінити. Іноді нам треба просто витерпіти з вірою, коли ми проходимо крізь болісні й часом жакливі випробування у житті.

У Новому Завіті сказано, що Господар знає, навіть коли горобець падає на землю (див. Матвій 10:29–31). Тепер я знаю, що Йому також відомо про падіння колібрі. І він знає про вас. ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

“ Як ми ПРОПОВІДУЄМО Христу у своєму домі ”

“Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Невфій 25:26).

Даррен Е. Шмідт

Одного року під час Великодня моя дружина запропонувала, щоб ми усією сім'єю прочитали опис останнього тижня земного життя Спасителя, як його подано у Писаннях. Кожного вечора перед сном ми читали Новий Завіт, показували дітям короткий відеосюжет на тему кожної події та обговорювали питання, які виникали. Я був здивований запитаннями, які ставили наші діти, а також Духом, який наповнював наш дім під час читання і обговорення.

Наприкінці тижня я відчував глибшу вдячність і любов до Спасителя завдяки багатьом розмірковуванням про Його жертву і вічні наслідки всього того, через що Він пройшов заради нас. Я знав, що не лише я був схвильований, але і дружина сповнилася натхненням; я відчував, що і діти виявляли глибше розуміння і любов до Спасителя, а також більше бажання поводитися один з одним так, як це зробив би Христос.

З того часу ми шукали інші способи того, як можна більше “говорити про Христа” і “проповідувати Христа” у своїх розмовах і уроках, знаючи, що, якщо ми будемо на фундаменті Ісуса Христа, ми маємо обіцяння захисту від життєвих бур (див. Геламан 5:12).

Приклад уроку про молитву

Наприклад, скажімо, ви навчаєте про важливість молитви. Ви можете звернутися до Учення і Завітів 10:5, де нас навчають: “Молись завжди”, або до поради Нефія, що “злий дух не вчить людину молитися, а вчить її, що вона не повинна молитися” (2 Нефій 32:8). Ці вірші з могутністю навчають доктрині про молитву. Обговорюючи їх, припустімо, що ви ставите, приблизно таке запитання: “Як молився Спаситель?” або “Якими були молитви Спасителя?” Якщо у вас є менші діти, ви можете запитати: “А якими

Зосередити своє навчання на Спасителі

Одне з того, що ми помітили—наші сімейні обговорення і стосунки набули більшої сили і мети, коли ми зосередили їх на прикладі й ученні Спасителя. Звертаюся до аналогії, наведеної Самим Спасителем: “Я Виноградина, ви—галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує” (Іван 15:5). Якщо застосувати цю аналогію до нашого викладання, ми навчаємо евангельських принципів не як певних відокремлених ідей, але як доповнення до Спокути Ісуса Христа, як проголосив їх пророк Джозеф Сміт¹. Саме так ми зосереджуємо своє викладання навколо Спасителя, а не подаємо його лише як листя, відірване від Його істинної лози.

Якщо ми зосереджуємо своє викладання на Ньому, то нам обіцяно живлення, силу і зростання, а також плодоносні гілки; кажучи іншими словами, наші обговорення і уроки матимуть більшу силу навертати і приносять довготермінові результати. Ми відкрили для себе, що один зі способів робити це—навчати дітей певного евангельського принципу, а потім ставити такі запитання: “Яким чином Ісус демонстрував цей принцип або вчення?” чи “Що сказав Господь чи чого навчав саме про це?”

на твою думку були молитви Спасителя?”

Якусь мить подумайте, як би ви самі відповіли на це запитання, взявши за основу історію з Писань, яка спаде вам на думку. Мені відразу ж пригадується прихід Спасителя на Американський континент, коли “Він молився до Батька, і те, про що Він молився, не можна записати. ... Око ніколи не бачило, також і вухо ніколи не чуло досі такого великого і дивовижного, як те, що Ісус, як ми побачили і почули, говорив Батькові” (3 Нефій 17:15–16).

Далі в цій історії йдеться про те, що люди намагалися у своїх молитвах наслідувати Його приклад і внаслідок цього “вони не повторювали багато слів, бо їм було дано, як вони мають молитися, і вони були сповнені бажанням” (3 Нефій 19:24; курсив додано). Після цього ви можете запропонувати дітям розповісти, коли вони мали бажання молитися, або ви можете розповісти про випадок, коли вам були дані слова, в той час як ви молилися. Потім ви можете свідчити, наскільки іншою є молитва, якщо молитися за зразком, даним Спасителем.

Подумайте про вплив, який ви можете справити на дітей, якщо вони будуть діяти відповідно до принципів молитви, поданих у цих віршах, і свідчень, складених

вами і ними. Подумайте про те, як це може покращити їхню здатність відчувати і розпізнавати Духа, звеличувати свої покликання, давати благословення священства і пізніше виховувати власну сім'ю, керуючись тим самим Духом, який “вчить людину молитися” (2 Нефій 32:8).

Якщо приклад або спосіб навчання Спасителя вилучити з процесу викладання, ми також можемо мати хороше обговорення про молитву, але включивши Його приклад і вчення, ми додамо більше глибини і сили.

Ілюстрації на євангельські теми

Серед іншого, що ми можемо зробити, аби наша домівка була більш зосереджена на Христі—мати зображення Христа, храму та інших зосереджених на євангелії речей, які будуть розташовані на видному місці і які покажуть нашим дітям, що для нас є дійсно важливим.

Кілька років тому, коли ми були з нашими дітьми на співбесіді з урегулювання десятини, єпископ попросив нашого 10-річного сина взяти невеличке зображення Христа і вирішити, де розмістити його в нашому домі, щоб воно стало постійним нагадуванням для нашої сім'ї про взяті зобов'язання іти за Ним. Коли ми повернулися додому, він помістив зображення на вхідних дверях, де, за словами нашого сина, “кожен з нас постійно його буде бачити”. То було великим благословенням і постійним щоденним нагадуванням у незначний, але потужний спосіб про наше обіцяння іти за Ісусом Христом.

Незалежно від того, де розташовані зображення у вашому домі, ваші зусилля не будуть марними, якщо діти помічатимуть картини на стінах і послання, які ви хочете до них донести. Чи витвори мистецтва у вашому домі відображають те, що ви взяли зобов'язання іти за Христом?

Інші способи навчати про Христа

Зізнаюся, що не раз сміявся, коли хтось із дітей запитав мене, чи Ісус був крутішим за супергероя з мультиків, однак я помічав, що запитання дитини завжди було приводом для обговорення, чому Ісус перевищує супергероя. Крім щоденних розмов, подібних до цих, є кілька додаткових ідей, які ви можете взяти до уваги, намагаючись зосередити свою домівку на Христі:

- Користуйтеся Книгою Мормона, щоб навчати дітей про Спокуту Ісуса Христа. Слово *Спокута* або *спокутувати* зустрічається у Книзі Мормона 39 разів.
- Користуйтеся відео з Mormon Messages, біблійними відео та іншими підготовленими Церквою матеріалами, що навчають про Ісуса Христа, аби посилити уроки на домашніх сімейних вечорах та вивчення Писань.
- Разом вивчайте і співайте гімни про Спасителя та обговорюйте вміщене в них вчення і значення.
- Знаходьте способи звертати увагу на те, що пророки є могутніми свідками Ісуса Христа.
- Постійно прагніть покращувати власні стосунки зі Спасителем.

Завдяки ретельному навчанню і щирій молитві я зрозумів, що Ісус Христос живий, Його великий дар Спокути є реальним і наповнює наше життя та життя наших близьких змістом і метою, великою славетною надією на те, що наші сім'ї можуть бути і будуть нашими навічно. Нехай кожен з нас усвідомить велику важливість встановлення домівки, центром якої є Ісус Христос, розуміючи, “що немає іншого шляху або засобу, якими людина могла б спастися, як тільки в Христі і через Нього” (Алма 38:9). ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 49–50.

Шлях до

ПАЛЬМІРИ

Шлях до Пальміри—місця, де відбулося Перше видіння і де зберігалися золоті пластини—не був шляхом цілковитої радості й світла для Джозефа та його сім'ї.

Метью С. Холланд

Це перша з двох статей, присвячених пророкові Джозефу Сміту. Друга стаття—“Поява Книги Мормона”—буде надрукована у наступному номері Ліяґони.

Нехай у вас не виникає жодних сумнівів: Незалежно від того, чи ви місіонер повного дня, чи ні, усі святі останніх днів покликані нести послання Господа Ісуса Христа “цілому світові” (Матвій 24:14). Ми покликані ділитися чистими принципами та порядком організації *Його* евангелії у *Його* ім'я. Але не забуваймо, що для цього важливо навчати і свідчити, що Джозеф Сміт був *Його* зняряддям у відновленні на землі цих чистих принципів і організаційних засад.

Оскільки так багато залежить від вас, було б мудро з вашого боку запитати себе, чи готові ви іти вперед і проголошувати з повним переконанням і чудовою відвагою, що “вранці чудової, ясної днини ранньої весни тисяча вісімсот двадцятого року”¹ Джозеф Сміт увійшов у безлюдний гай, став на коліна, помолився і світ змінився назавжди. Якщо ви хочете бути слугами Бога, якими вас покликано бути, ви повинні бути готові до цього.

Прийміть зараз рішення стати дослідником життя пророка Джозефа Сміта. Є сила і мудрість у його житті, яких немає в житті жодної іншої людини, крім життя Самого Спасителя. Якщо ви щиро і з молитвою ознайомитеся з подробицями життя Джозефа, я обіцяю, що ваша любов і захоплення ним зростуть, ви відчуєте втіху і підбадьорення в ті особливо важкі дні життя і служіння, а ваше розуміння поглибитися, незважаючи на глузування сучасних критиків, які впевнені, що мирські докази доводять, що Джозеф не міг бути тим, за кого себе видавав. З цією метою розглянемо лише кілька епізодів з життя цього видатного чоловіка.

Болісний шлях

Є всі підстави вірити в те, що ранок отримання Першого видіння був славетним і ідилічним, як про це розповідається в гімні “Перша молитва Джозефа Сміта”². Але, милуючись такою картиною, ми не повинні забувати, що передувало цьому ранку. Шлях до Пальміри—загальновідомого місця,

де відбулася ця священна, унікальна подія,—не був шляхом цілковитої радості й світла для цього хлопчика-пророка і його сім'ї.

Батьки пророка, Джозеф Сміт старший і Люсі Мек Сміт, одружилися в Танбриджі, шт. Вермонт, США, у 1796 році. Після шести років достатньо успішного фермерства Сміти переїхали до Рендольфа, який знаходився неподалік, аби спробувати зайнятися складською справою³.

Товари, які Джозеф Сміт старший придбав за допомогою кредиторів з Бостону, швидко розходилися, приваблюючи нових споживачів, але не за готівку, а за обіцяння сплатити, як тільки буде зібрано врожай. Поки він чекав обіцяних платежів, аби розрахуватися з кредиторами, перед ним відкрилася ще одна можливість грошових інвестицій.

У ті дні на китайському ринку високо цінувався сушений корінь женьшеню. Хоча Джозефу Сміту старшому посередник запропонував готівкою 3000 доларів за корінь женьшеню, який він назбирав і підготував для відправки, він відважився на ризиковану, але потенційно більш прибуткову операцію: самостійно доставити товар до Нью-Йорка і особисто домовитися з капітаном корабля про продаж його товару в Китаї. Без послуг посередника він міг заробити 4500 доларів—величезну суму на той час⁴.

Чи то через невдачу, чи через погане планування вантаж Джозефа Сміта старшого потрапив на корабель, яким їхав син того посередника, з яким Джозеф Сміт старший не захотів мати справу. Skorиставшись ситуацією, цей син продав женьшень Смітів у Китаї за високу ціну і забрав виручку собі, поширивши чутки, що вся справа зазнала невдачі і все, що вдалося виручити—це ящик чаю⁵.

Після трьох років неврожаю у шт. Вермонт, Джозеф Сміт старший прийняв доленосне рішення переїхати з сім'єю за 482 км на південний захід, до міста Пальміри на північ штату Нью-Йорк.

Тим часом, поки все це відбувалося, настав термін виплати за великий перелік товарів, які закупили Сміти на свій склад. Щоб розплатитися з вимогливими кредиторами, Сміти вдалися до крайніх заходів. Аби сплатити борги, Люсі відмовилася від весільного подарунка вартістю в 1000 доларів, який вона зберігала роками, а Джозеф продав сімейну ферму в Танбриджі за 800 доларів⁶. Ферма була тим майном, яке принаймні гарантувало хоч якусь економічну стабільність та довготермінову фізичну захищеність у часто жорсткому світі прикордонної

Америци. Тепер, залишившись без грошей і без землі, Сміти були змушені переїжджати вісім разів за 14 років, постійно шукаючи заробітку для забезпечення своєї сім'ї.

Один з тих переїздів був викликаний фінансовими труднощами, до яких призвели великі медичні рахунки внаслідок епідемії черевного тифу, під час якої в 1813 році важко і виснажливо перехворіли всі діти в сім'ї Смітів. Через кілька тижнів після одужання Джозеф відчув сильний біль у плечі. Місцевий лікар неправильно діагностував біль як розтягнення зв'язок. Через два тижні, коли біль став нестерпним, лікар повернувся і виявив інфіковане місце, поява якого була пов'язана з продовженням хвороби Джозефа⁷.

Шляхом надрізу в больовій зоні було видалено майже літр інфікованої речовини, але процедура не була доведена до кінця, і нова інфекція перемістилася в нижню

Коли Джозеф прибув до Пальміри, Господь привів Свого висвяченого наперед пророка до місця—пагорбу неподалік його дому—де фізично знаходився безцінний скарб.

частину лівої ноги Джозефа. Тут уже було не обійтися без хірурга. Він зробив розріз величиною у 20 см від коліна до кісточки, завдяки чому біль трохи вгамувався. Але, на жаль, інфекція вразила кістку⁸.

У цей час сім'я шукала найновіші методи лікування, радячись з провідними медиками Дартмундського медичного коледжу. Люсі наполягала на тому, щоб *не* застосовувати найбільш логічну і звичну процедуру—ампутацію. Натомість Сміти спробували нову, дуже болючу процедуру—хоча вона і не давала гарантії успіху.

котилися по обличчю, а кожна риса була сповнена надзвичайних мук¹¹. На щастя, операція пройшла успішно, однак наступні три роки Джозеф ходив на милицях.

Після цього важкого випробування сім'я сподівалася, що, почавши все заново в Норвічі, шт. Вермонт, вони нарешті матимуть стабільність і процвітання, яких так прагнули. Але знову їхнім мріям не судилося збутися. У перший рік, коли вони намагалися зайнятися фермерством на взятій в оренду землі, їхній врожай пропав. Їхні поля знову не вродили і на другий рік. На третій

Лікарям треба було розрізати Джозефу ногу і зробити два отвори з кожного боку кістки. Після того вони мали відколоти три великі уламки кістки, щоб видалити інфіковану частину⁹.

Усе це треба було робити за відсутності сьогоднішніх переваг загальної анестезії. Тому сім'ю вмовляли дати Джозефу алкоголь або прив'язати його до ліжка, аби під час процедури, яка вимагала високої точності, він не сівся через біль. У ніжному семирічному віці Джозеф відхилив обидві пропозиції. Натомість він попросив про дві речі—аби батько тримав його, а мама вийшла з кімнати¹⁰.

Коли Джозеф кричав так сильно, що мамі було важко це слухати, вона двічі заходила в кімнату, незважаючи на його м'які заперечення. Те, що вона бачила, неможливо було забути. Джозеф лежав на просякнутому кров'ю ліжку, "блідий, як труп, великі краплі поту ...

рік, у 1816, Джозеф Сміт старший вирішив спробувати ще раз, упевнений, що все буде добре¹².

У 1815 році, за півсвіту від них сталося виверження на горі Тамбора в Індонезії, через що в земну атмосферу стався викид тонн попелу, вплинувши на звичайний погодний цикл. З червня по серпень 1816 року—цей період ще називають "роком без літа"—чотири нищівні морози завдали удару Новій Англії, таким чином знову знищивши літні врожаї¹³.

Почався голод і тисячі людей масово залишали Вермонт, разом з якими Джозеф Сміт старший здійснив свій найдоленосніший крок. Він вирішив залишити місцевість, у якій в радіусі 30 км жили його родичі, друзі, де була земля, яку він знав майже все своє доросле життя, й попрямувати за 482 км на південний захід до міста Пальміри на північ штату Нью-Йорк. Казали, що землі там родючі

й легко було отримати довготерміновий кредит. Через необхідність Джозеф старший поїхав раніше, а Люсі й восьмеро дітей упаковували речі й вирушили за ним¹⁴.

Була зима, коли Люсі і її невеличка смілива команда навантажила всі пожитки на сани, а пізніше переклала їх на віз. Після того як Люсі розплатилася з кількома кредиторами, у неї залишилося мало грошей на дорогу. В кінці переїзду вона віддавала одяг та ліки, аби заплатити власникам готелів. Як згадує Люсі, вона приїхала в Пальміру, маючи “два центи в кишені”¹⁵.

По дорозі чоловік, якого найняли правити саньми, змусив юного Джозефа звільнити місце для двох гарненьких дочок з сім'ї Гейтс, які подорожували в тому ж напрямку. Джозеф, який ще до кінця не одужав, шкутильгаючи “по снігу проходив понад 60 км на день упродовж кількох днів”, зносячи, за його словами, “най-нестерпнішу втому й біль”¹⁶.

Коли віддані старші брати Джозефа—Гайрум і Алвін—благали того чоловіка посадити Джозефа в сани, він сильним ударом рукоятки батога вдарив їх так, що вони попадали. Коли в Утіці стало зрозуміло, що у Люсі немає грошей, чоловік залишив їх напризволяще, але перед тим спробував, хоча і невдало, вкрасти їхнього воза, з якого викинув усі їхні пожитки на землю¹⁷. Якимось чином сім'я продовжувала шлях, поки безпечно не

прибула до Пальміри, зі сльозами кинувшись у обійми Джозефа Сміта старшого.

Можливо, найсумніший момент цієї подорожі міститься в коментарі, який до кінця не був належним чином оцінений, але яким Джозеф пізніше доповнив опис їхнього сімейного переїзду: “По дорозі з Утіки я мав їхати в останніх санях каравану, але коли вони підїхали, їздовий, яким був один із синів Гейтса, збив мене з ніг і я лежав, стікаючи кров'ю, поки якийсь перехожий не підняв мене і не доніс до Пальміри”¹⁸. Не слід недооцінювати значення цього випадку.

Безцінний дар

Усього за три кілометри на південь від центру Пальміри знаходиться гай, який став місцем, де відбулося одне з найвеличніших видінь в історії людства. За п'ять кілометрів звідти знаходиться пагорб Кумора, місце, де зберігалися золоті пластини, про які в той час ніхто не знав.

Коли Джозеф прибув до Пальміри, Господь привів Свого висвяченого наперед пророка до місця, де фізично знаходився безцінний скарб. Цей скарб був ознакою того, що після століть суцільної духовної темряви і сум'яття небеса знову були відкриті. Цей скарб показував, що служіння Ісуса було більш широкомасштабним і у доктринальному, і у географічному аспектах, ніж це було відомо християнським церквам того часу. Цей скарб підтверджував, що дивовижним чином Бог надзвичайно активно в усі часи втручається у справи людей, які розмовляють різними мовами і живуть на різних континентах. І цей скарб обіцяв учення настільки чисті й сильні, що, сприйнявши їх всією душею, ви могли б особисто змінитися, відчувши щось настільки приємне, що робить це основним і незрівняним предметом ваших бажань.

Ми, як смертні особистості, можемо мати спокусу вважати, що більш підходящий шлях для такого чоловіка і такого випадку має бути легшим, ефективнішим, з більшою підтримкою від людей. Якщо ми розуміємо, які доленосні події мали настати внаслідок приїзду цього хлопчика у це містечко у цей час, то хіба не міг Господь, Який так ретельно спланував місце розташування золотих пластин за тисячу років до того, забезпечити шлях приїзду, який би був більш прямим, зручним і уславленим?

**Недалеко на південь від
Пальміри знаходиться гай,
який став місцем, де відбу-
лося одне з найвеличніших
видінь в історії людства.**

Звичайно, міг би, але не зробив цього.

Не було славетного помазання Джозефа в дитинстві (див. 1 Самуїлова 16:11–13). Не було скеровуючого видіння, яке вказало б йому шлях до обіцяної землі (див. 1 Нефій 5:4–5). Не було ліягони витонченої роботи, яка б допомогла його сім'ї уникнути помилок на шляху (див. 1 Нефій 16:10; Алма 37:38). І, звичайно ж, не було лімузину з відкритим верхом, який їхав би залитою сонцем прямою святковою дорогою, уздовж якої стояли люди і радісними вигуками вітали пророка.

Натомість той шлях для Джозефа і його сім'ї був надзвичайно вибоїстим, сповненим смутку й невдач, хвороб, помилок, природних катаклізмів, нестерпного болю, жорстокої несправедливості, постійної безвісності й невблаганної бідності. Не треба думати, що сім'я Смітів не бачила нічого, крім нещастя. Так не було. Але шлях до Пальміри не був ні прямим, ні успішним, ні видатним. Пророка, скаліченого, кульгавого, у крові, в прямому розумінні приніс безвісний незнайомиць на його ні з чим незрівнянну зустріч з долею.

Запам'ятайте це, як, можливо, перший урок з життя Джозефа і появи Книги Мормона. Попри невдачі, нещасні випадки і жорстокий спротив—а у багатьох випадках *завдяки* всьому цьому—Джозеф Сміт дістався саме туди, куди було слід, аби виконати свою місію. Тому, якщо зараз чи колись у майбутньому ви озирнетеся і побачите, що ваші менш віддані знайомі успішні у своїй роботі, у той час, як ви щойно втратили вашу; якщо хвороба вибиває вас із колії саме у той момент, коли необхідно виконати невідкладне служіння; якщо на важливу посаду призначають когось іншого; якщо здається, що ваш напарник на місії вивчає мову швидше; якщо зусилля, докладені

з найкращими намірами, якимось чином приводять до поганих наслідків для члена вашого приходу, сусіда чи зацікавленого Церквою; якщо з дому приходять новини про фінансові втрати чи якусь трагічну подію, і ви нічого не можете з цим вдіяти; або якщо день у день ви просто відчуваєте себе непомітним і побитим гравцем у драмі евангелії, яка, здається, створена для щастя інших людей, *тоді просто знайте*: що багато подібного пережив сам Джозеф Сміт, коли його вели до місця, де мала відбутися єдина найвидатніша подія на цій землі з часів Голгофи і Могили в саду за майже 2000 років до цього.

“Але,—можете сказати ви,—моє життя і земна доля зовсім не такі, як у пророка Джозефа”.

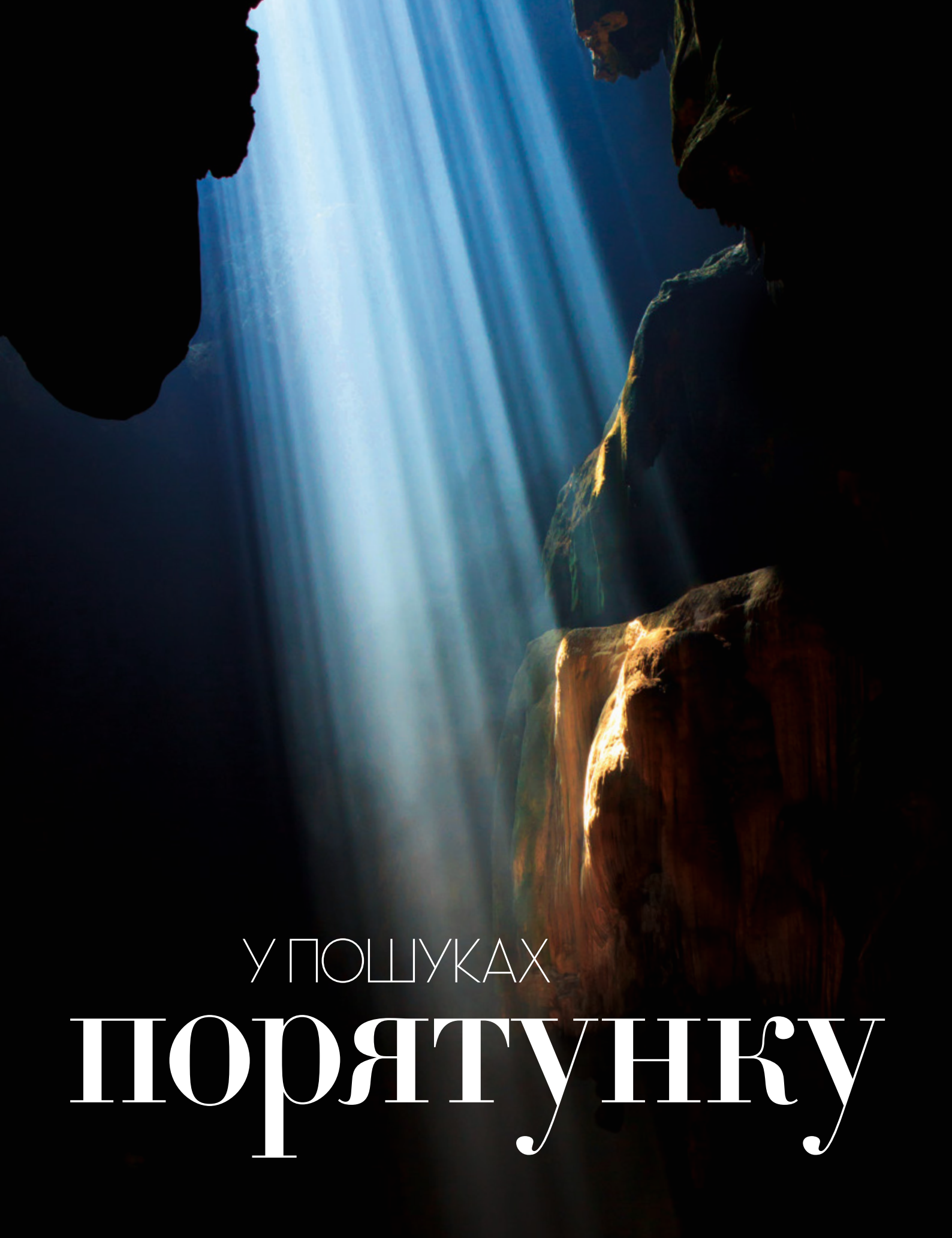
І це мабуть правда. Однак також правда і те, що ваше життя має значення для Бога, і ваш вічний потенціал, так само як і вічний потенціал кожної душі, яку ви зустрінете, не менш величний і важливий, ніж у самого пророка Джозефа. Отже, так само, як і наш улюблений Джозеф, ви повинні ніколи не здаватися, піддаватися чи ухилятися, коли у житті взагалі, або конкретно в місіонерській роботі, стикаєтеся з болем, розгубленістю або нудьгою. Натомість, як навчав Павло, ви повинні бачити, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, *усе* допомагає на добре” (Римлянам 8:28; курсив додано).

Так само, як у випадку з Джозефом Смітом, Бог кожного дня формує і скеровує вас до цілей більш славетних за ті, що ви можете собі уявити! ■

З виступу “The Making of the Book of Mormon, Joseph Smith, and You” (Створення Книги Мормона, Джозефа Сміта і тебе), виголошеному на духовному вечорі в Центрі підготовки місіонерів у Прово 15 лютого 2014 року. Метью С. Холланд є президентом Університету Юта-Веллей.

ПОСИЛАННЯ:

1. Джозеф Сміт—Історія 1:14.
2. *Гімни*, № 14.
3. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), 37, 45. Стислий виклад подій, пов'язаних з переїздом сім'ї Смітів до Пальміри, міститься також в Richard Lyman Bushman, *Joseph Smith: Rough Stone Rolling* (2005), 17–29.
4. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 49.
5. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 49–50.
6. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 51.
7. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 60, 62.
8. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 62–63.
9. Див. LeRoy S. Wirthlin, “Joseph Smith's Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success”, *BYU Studies* 21, no. 2 (1981): 146–154.
10. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 64.
11. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 65.
12. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 66.
13. Див. *Church History in the Fulness of Times*, 2nd ed. (2003), 24.
14. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 67.
15. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 68, 70.
16. Джозеф Сміт, у *The Papers of Joseph Smith*, ed. Dean C. Jessee, 2 vols. (1989), 1:268.
17. Див. *The Papers of Joseph Smith*, 1:268.
18. Джозеф Сміт, у *The Papers of Joseph Smith*, 1:268–269.

У ПОШУКАХ

ПОРЯТУНКУ

Конні Голдінг

5 серпня 2010 року 33 чилійські шахтарі потрапили у пастку масивного обвалу внаслідок осідання скельної породи. Вони опинилися в невеличкій безпечній зоні в стовбурі шахти під обвалом на глибині 700 м під землею.

Ситуація здавалася безнадійною. Між ними і їхніми домівками та сім'ями було майже півмилі непорушного каменю над головою, а в них був дуже невеликий запас їжі та води. Хоча у шахтарів було знаряддя і знання, однак через те що шахта була дуже ненадійною, вони не могли врятувати себе самостійно. У них було єдине сподівання, що їх знайдуть і врятують.

Незважаючи на це, вони вирішили надіятися. Шахтарі зорганізувалися, розподілили їжу та воду і чекали. Вони вірили, що ті, хто був на поверхні, роблять усе можливе заради їхнього порятунку. І навіть при такій ситуації було важко триматися за цю надію, поки вони чекали в темряві. Дні спливали, а потім тижні. Їжа, яку вони ретельно розподілили, закінчилася.

У своєму житті я пережила величезний удар. На моїх очах мій чудовий, веселий, життєрадісний восьмирічний син загинув у автокатастрофі. Я тримала його тіло, кров капала на дорогу, а його дух відлітав, повертаючись до небесного дому. Я благала свого Небесного Батька і просила дозволити йому залишитися, але план життя мого сина був іншим.

Я загубилася у темряві, приголомшена тягарем свого горя. Я була стомлена, не могла знайти спокій, бо земні проблеми затьмарили мої очі. Я зрозуміла, що скрушене серце—це насправді фізичне відчуття. Там, де в мене було серце, тепер була лише темна діра—незагойна і болюча.

Я думала, що мені просто треба бути достатньо сильною, аби подолати це. Багато людей страждали більше. Але, як і шахтарі, що опинилися у пастці непорушного

Так само, як 33 чоловіки потрапили в пастку внаслідок обвалу в шахті у Чилі, ми можемо відчувати себе в пастці наших випробувань і слабкостей; однак завдяки плану спасіння ми можемо знайти надію і порятунк

каменю, який тримав їх у полоні, я не могла підняти тягар свого горя.

Тим чи іншим способом ми всі можемо почуватися, ніби у пастці. Хтось може потрапити у пастку особистих випробувань, слабкостей чи важких обставин у житті. Однак втішає знання, що земне життя—це час, коли ми стаємо сильнішими, долаючи смуток і горе. Ми знаходимо надію в Ісусі Христі.

Промінь надії

На 17-й день свого випробування, у шахтарів знову зажеврила надія, коли було пробурено невеликий стовбур через увесь пласт каменю, що тримав їх у полоні.

Чоловіки, які опинилися в пастці, захотіли повідомити рятувальників на поверхні, що вони живі, тож постукали по буру і прив'язали на кінці записку, написану червоним фломастером. В ній було написано: *“Estamos bien en el refugio, los 33”* (“З нами все гаразд, ми у безпеці, нас 33”). Надія знову з'явилася. Їх знайшли.

Через маленький отвір розміром з грейпфрут було встановлено зв'язок зі світом на поверхні. Вниз по стовбуру передавали їжу, воду, ліки і записки від рідних.

Мабуть, усвідомлюючи свою ситуацію, шахтарі мали різні почуття. Хоча вони надзвичайно раділи і відчували полегшення від того, що їх знайшли, ситуація все ще

залишалася небезпечною. Хоча люди на поверхні знали, де вони були, необхідний був час, аби скласти план порятунку, а шахтарі могли лише сподіватися, що план спрацює.

Рятувальники неохоче повідомили шахтарям, що пройдуть місяці, перш ніж їх піднімуть на поверхню. Вони сподівалися повернути шахтарів сім'ям до Різдва, що означало для шахтарів залишатися під землею ще чотири місяці. Однак тепер вони чекали з надією.

Ми також маємо промінь надії. Ще до сотворіння цього світу було складено план нашого порятунку. Небесний Батько дав нам Спасителя, Який врятує нас від смерті, від гріхів, від слабкостей і від усього, що завдає нам страждання у цьому житті. Він—подавець надії і життя. Він проклав нам шлях повернення до нашого Небесного Батька і до возз'єднання з нашими рідними, які пішли до нас. Він стоїть поруч, щоб узяти вантаж тягарів, який ми несемо, витерти наші сльози і принести нам мир. Він прийшов, щоб привести нас додому, якщо ми будемо жити за Його планом.

Порятунок

Хоча було зроблено різні спроби для порятунку шахтарів, лише одна свердловина прошила всю товщу через один з кількох невеликих пробних отворів, які попередньо бурили для визначення місцезнаходження шахтарів.

Шахтарі не чекали на свій порятунок пасивно. Поки бур торив шлях до їхнього спасіння, з меншого стовбура обвалювалося каміння і нагромаджувалося в порожнині, яка тримала в полоні шахтарів. Вони прибирали каміння, як тільки воно випадало, розчищуючи шлях для більшого бура.

Рятувальники побудували капсулу, яку мали опустити вниз за допомогою канатів. Рятувальна капсула була такого розміру, що у ній ледве міг розміститися один

Кожен з нас повинен добровільно прийняти рішення підкорити свою волю, щоб довіряти Спасителю Ісусу Христу. Для нас існує лише один план порятунку; він полягає в Його спокутній жертві й можливий завдяки їй. Він зійшов нижче усього, аби спасти нас.

чоловік. Капсула була лише на 10 см вужчою за стовбур, який пробрили в 700 метрах каміння.

Коли настав час порятунку шахтарів, кожен чоловік мав вибір. Всі по черзі заходили у капсулу; всі піднімалися по одному. Оскільки кожен чоловік вирішив довіритися плану, йому треба було сподіватися, що капсулу буде піднято вгору вузькою шахтою шляхом точного та

прямого підйому, і що рівновагу не буде втрачено й він не застрягне. Або план мав спрацювати, або будь-яку надію буде втрачено. Кожен шахтар заходив у капсулу та доручав себе плану і рятувальникам.

Один за одним кожен шахтар самостійно вирушав у подорож із темряви до світла. Їх вітали рідні, а весь світ спостерігав і голосно радів.

План порятунку спрацював успішно; не було втрачено жодного. Усіх їх було врятовано 13 жовтня 2010 року—через 69 днів після обвалу і через 52 дні після того, як їх було знайдено живими.

Довіряйте Спокуті Ісуса Христа.

Так само, як це було з шахтарями, наше спасіння є індивідуальним процесом. Хоча спасіння доступне кожному, наші стосунки зі Спасителем є дуже глибокими і особистісними. Кожен з нас повинен добровільно прийняти рішення підкорити свою волю, щоб довіритися Спасителю Ісусу Христу.

Оскільки свобода волі людини, на якій ґрунтується смертне життя, має священну природу, Спаситель не може забрати від нас нашу волю. Ми вільні вибирати. Спаситель стоїть біля нас, бажаючи зцілити наші рани і підняти нас до вічного спасіння, але Він може це зробити, лише якщо ми попросимо. Ми повинні обрати Його. Для нас існує лише один план порятунку; він полягає в Його спокутній жертві і можливий завдяки їй. Він зійшов нижче усього, аби спасти нас.

Мій порятунок прийшов тоді, коли я стояла на колінах, охоплена глибоким смутком через смерть сина. Як і шахтарі, які входили до капсули, я мала прийняти головне рішення: чи слід мені спробувати подолати свої труднощі, вдаючись до власних сил і знань, або я маю звернутися до Небесного Батька і попросити допомоги?

Пригнічена тягарем свого горя, я вирішила звернутися до Бога. Коли я звернулася до мого Небесного

Батька, я розповіла Йому про те, як я втомилася, і попросила Його зняти з мене тягар смутку. Перш ніж я знову звелася на ноги, тягар моєї печалі було знято з моїх плечей. Я все ще мала долати біль і відчуття втрати, але нестерпний тягар зник.

Саме тоді я зрозуміла, що Спаситель стоїть поруч, чекає можливості підняти нас, чекає лише, коли ми попросимо Його, чекає, коли ми покладемо свої тягарі на Його плечі, чекає, щоб ми вклали свою руку в Його руку, аби Він міг нас врятувати.

Ми, як і шахтарі, які мали зачинити за собою двері капсули і довіритися своїм рятувальникам, повинні підкорити свою волю Спасителю і довіритися Його плану порятунку для нас.

Я сподіваюся, що коли долатиму той самотній шлях з цього життя в наступне, то відчую радість, об'єднавшись з тими, хто пройшов цей шлях до мене! А тим часом, я знаю, що мій Спаситель живий, любить мене і стоїть поруч. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

СПАСИТЕЛЕВА СПОКУТА МОЖЕ ВАС ПІДНІМАТИ

“Ми визнаємо, що ваш шлях іноді буде важким. Але я даю вам це обіцяння в ім'я Господа: підведіться і йдіть за нашим Викупителем та Спасителем, і одного дня ви озирнетеся назад і ваше серце сповниться вічною вдячністю за те, що ви вибрали довіритися Спокуті та її силі підняти і зміцнити вас”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Ви можете зробити це зараз!” *Лігана*, лист. 2013 р., с. 57.

СЛАВЕТНИЙ ДЕНЬ ВІДНОВЛЕННЯ СВЯЩЕНСТВА

Якими ж вдячними ми маємо бути за те, що Господь відновив Свою Церкву і Своє священство на землі.

Коли Спаситель Ісус Христос прийшов на землю, серед найпершого, що Він зробив—це організував Свою Церкву. У Новому Завіті розповідається, що Він “вийшов на гору молитися, і перебув цілу ніч на молитві до Бога”. Коли наступного ранку Він спустився, то скликав Своїх учнів. “І обрав із них Дванадцятьох, яких і апостолами Він назвав” (Лука 6:12–13).

Пізніше Він узяв Петра, Якова та Івана на гору осібно, і там Петро отримав ключі священства (див. Матвій 17:1–9; див. також 16:18–19). Петро став одним з тих, хто мав відповідальність тримати всі ключі на землі у скеруванні Церквою після того, як Спаситель пішов.

Виконуючи настанову Спасителя (див. Марк 16:15), апостоли проповідували євангелію і організовували філії Церкви. У багатьох випадках вони могли побувати у філії лише раз, через що у них було недостатньо можливості навчати і пояснювати. Язичницькі ідеї невдовзі проникли в Церкву і різні аспекти Спасителевого вчення були змінені або викривлені (див. Ісая 24:5). Коли поширилося відступництво, було необхідно, щоб Господь забрав із землі священство. Внаслідок цього певний період часу на землі не було благословень священства.

Аби знову встановити Своє царство на землі з владою священства, Господь відновив євангелію.

Пам'ятати про відновлення

Коли Джозеф Сміт перекладав Книгу Мормона, а Олівер Каудері був його писарем, вони дійшли до оповіді у 3 Нефії про те, як воскреслий Спаситель прийшов у Західну півкулю. І коли вони дізналися про Його вчення стосовно хрищення (див. 3 Нефій 11:23–28), то розмірковували про багато видів хрищення, які застосовувалися у їхній час і про те, хто мав повноваження христити.

Джозеф і Олівер звернулися до Господа, помолившись у лісі неподалік від дому Джозефа і Емми. Там вони отримали велике одкровення, коли Іван Христитель явився, поклав свої руки їм на голови і сказав: “Вам, мої товариші у служінні, в ім'я Месії я передаю священство Аарона, яке володіє ключами священнослужіння ангелів, і євангелії покаяття, і хрищення зануренням для відпущення гріхів; і його ніколи вже не буде забрано знову з землі, до того часу, як сини Левія пожертвують знову жертву Господу в праведності” (УЗ 13:1).

То була славетна подія. Я сподіваюся, що всі носії священства згадують про 15 травня 1829 року, як про священний день в історії Церкви та про особливу подію в історії світу.

В Уложеннях віри сказано, що “чоловік мусить бути покликаний Богом через пророцтво й рукопокладання тих, хто має повноваження, щоб проповідувати євангелію і виконувати її обряди” (Уложення віри 1:5).

Чоловіків не покликають випадково; їх покликають через натхнення і пророцтво. Є прямий канал отримання одкровення від Господа тими, кого покликано застосовувати священство. Це і є той спосіб, у який Господь керує Своєю Церквою, і це є той спосіб, у який було покликано пророка Джозефа Сміта.

Бути гідними священства

Отримання священства—це не обряд переходу, який відбувається автоматично по досягненні певного віку. Ми маємо бути гідними і “вірнісно отримувати] ці два священства” (УЗ 84:33). Ми повинні уважно читати клятву і завіт Мелхиседекового священства, де конкретно вказуються умови, які ми маємо зрозуміти і з якими маємо погодитися, перш ніж приймати священство:

“Отже, усі ті, хто приймають священство, приймають цю клятву та завіт Мого Батька, які Він не може порушити, і не можна їх усунути.

Але той, хто порушує цей завіт після того, як він прийняв його, і повністю відвертається від нього, не матиме прощення гріхів ні в цьому світі, ні у світі прийдешньому” (УЗ 84:40–41).

Це дуже серйозно. Ви можете подумати, що чоловіки ухилитимуться від Ааронового і Мелхиседекового священств, але у наступному вірші сказано: “І горе всім тим, хто *не* приходить до того священства” (УЗ 84:42; курсив додано).

Якщо ми приймаємо священство і живемо гідно його, ми отримуємо благословення від Господа. Але якщо ми порушуємо наш завіт і відходимо від свого священства, ми не отримуємо Господніх благословень і не станемо “обранцями Бога” (УЗ 84:34).

Ааронове священство, яке отримується за завітом, допомагає підготуватися молодим чоловікам до отримання Мелхиседекового священства, яке є більшим священством і отримується клятвою і завітом.

Служити іншим

Священство—це велике братерство, можливо, найвеличніше братерство на землі. Стосунки між братами у священстві мають бути величнішими за всі інші, окрім тих, що є у наших сім'ях. Крім того, аби бути братерством, священство є організацією служіння, де ми віддаємо себе, допомагаючи іншим і покращуючи життя.

З того часу як юнак отримує Ааронове священство і його висвячують дияконом, або вчителем, або священником, він належить до кворуму. Цей кворум братерства продовжується, коли він отримує Мелхиседекове священство і його висвячують старійшиною. Кворуми у священстві є дуже важливими.

Нещодавно один юнак, який їхав на місію, виступав на причасних зборах. У цьому виступі він розповідав, як разом з чотирма друзями вони розпочинали служіння у кворумі дияконів. Він сказав, що дружба і підтримка, які вони надавали один одному у важких ситуаціях та просувалися вперед від чину в чин у Аароновому священстві, допомагали їм досягнути мети—служіння на місії повного дня.

Я належу до кворуму. Це—дуже особливий кворум. Він складається з чоловіків, які дуже різняться за родом занять і професіями. Але коли ми діємо як кворум, ми єдині у меті.

Коли члени кворуму під впливом Святого Духа одностайно погоджуються, яким курсом іти і як разом діяти, вони діють відповідно до Господньої волі. Якщо ви не досягнули повної згоди між членами кворуму, ви не приступаете до дій. Подумайте, як це може захищати вас упродовж усього життя.

Священство—це велике братерство, можливо, найвеличніше братерство на землі.

Кожен провідник кворуму повинен мати список членів кворуму, і він має знати про тих, у кого є труднощі з вибором життєвого шляху. Якщо у кворумі є такі молоді чоловіки, провідник переформатує свій список і приділяє увагу тим, хто найбільше потребує допомоги. Тоді разом з іншими членами кворуму він починає відвідувати їх, розвивати з ними дружні стосунки і спілкуватися таким чином, щоб повернути їх до товаришування у Церкві.

Кворум священства має обов'язок і відповідальність “застерігати, роз'яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59). Служіння у кворумах священства є важливим для нашого розвитку тут, на землі. Отже, усі члени кворуму повинні розглядати ці обов'язки як складову свого зобов'язання служити в царстві Небесного Батька.

Ми всі знаємо, що під час земного випробування постанемо перед труднощами. Якщо ми не матимемо підтримки, яка стане нам допомогою впродовж життя, у нас не буде визначеного плану, визначеного напрямку або точної дорожньої карти, яка буде вести нас і спрямовувати. Якщо кворум діє належним чином, він допомагає нам сформувавши план і дорожню карту, які приведуть назад у присутність Небесного Батька.

Бути вдячними

Єпископи мають ключі священства, щоб головувати над своїм приходом, у тому числі над молодими чоловіками у Аароновому священстві. Єпископ, в дійсності, є президентом кворуму священників у своєму приході. Він допомагає молодим чоловікам стати гідними отримання Ааронового священства та переходу в ньому з чину в чин і підготуватися до Мелхиседекового священства. Він допомагає їм зрозуміти обов'язки і благословення, які отримують носії священства. Він допомагає їм навчитися звеличувати священство, даючи доручення, що допомагають служити і священнослужити іншим.

Ключі, що належать Аароновому священству, нагадують нам, що ми повинні завжди бути вдячними за відновлене священство з його силою, владою, і обов'язками: “Владою і повноваженням нижчого, або Ааронового священства, є тримати ключі від священнослужіння ангелів та виконувати зовнішні обряди, букву євангелії, хрищення покаяння для відпущення гріхів, згідно з завітами та заповідями” (УЗ 107:20).

Я закликаю молодих чоловіків шанувати священство, яке вони мають, і готуватися до переходу в кожен чин Ааронового священства, в той же час готуючись до додаткових благословень отримання Мелхиседекового священства, служачи Господу місіонерами повного дня і згодом уклавши шлюб у Його святому храмі.

Я свідчу, що жоден смертний чоловік не керує цією Церквою. Це Спасителева Церква, і Він керує нею через священство, яке Він делегував чоловікам на землі, аби вони діяли як Його представники в скеруванні Його Церкви і виконанні священних обрядів. Якими ж вдячними ми повинні бути, що Господь відновив Свою Церкву і Своє священство на землі. ■

КАРТИНА ДЖАСПІНА КУНЦА

СПАСИТЕЛЕВЕ ВЧЕННЯ ПРО УЧНІВСТВО

У розповіді Луки про останню подорож Ісуса до Єрусалима ми бачимо, що Спаситель дає нам читку модель того, як наслідувати Його.

Кейсі В. Олсон

Відділ семінарій та інститутів релігії

Лише за чотири місяці до Своєї смерті, “коли дні вознесення Його наближались, Він постановив [тобто твердо вирішив] піти в Єрусалим” (Лука 9:51)¹. Упродовж попередніх тижнів Ісус Христос ретельно готував своїх учнів до труднощів та надзвичайних духовних подій, які на них чекали попереду.

Наприклад, відразу ж після того як Петро свідчив про божественність Ісуса Христа в Кесарії Пилиповій, Спаситель вперше розповів учням про наближення Його смерті й Воскресіння простими і ясними словами (див. Матвій 16:13–21; Марк 8:27–31; Лука 9:18–22)². Ісус також привів із Собою Петра, Якову та Івана “на гору високу”, де “Він перед ними переобразився” (Матвій 17:1–2). Там Спаситель, Мойсей та Ілля передали ключі священства Петру, Якову та Івану. Мойсей та Ілля також втішали й підтримували Спасителя, коли “говорили про кінець Його, який в Єрусалимі Він мав докінчити” (Лука 9:31)³. Старійшина Джеймс Е. Талмейдж (1862–1933), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, називав цю подію на горі “початком кінця” земного служіння Ісуса Христа⁴.

Ці події показують, що коли Ісус Христос “поставив піти в Єрусалим”, Він чітко знав, що починає подорож, яка закінчиться Його смертю. У книзі Луки, де найбільш докладно описується ця подорож, розповідається, що коли Спаситель “проходив містами та селами ... і навчав, до Єрусалиму простуючи” (Лука 13:22), група учнів, як чоловіків, так і жінок, йшла разом з Ним (див. Лука 11:27)⁵. Поки вони йшли разом, Ісус навчав своїх послідовників про вимоги до учнівства. Вивчаючи Спасителеве вчення в контексті цієї подорожі, ми можемо відчути ще більшу вдячність за те, як Він посилював настанови стосовно учнівства Своїм власним прикладом.

Три відповіді на повчання Ісуса Христа “Ідіть за Мною”

Незадовго до того як Спаситель розпочав Свою останню подорож до Єрусалима, Він проголосив: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде” (Лука 9:23). Пізніше, коли Ісус і Його учні йшли до Єрусалима, “сказав був до Нього один: Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов” (Лука 9:57). Спаситель відповів, що “Син же Людський не має ніде й голови прихилити!” (Лука 9:58), можливо вказуючи на те, що “життя Його було дуже нелегким”, як одного разу зазначив Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і “так часто буде” для тих, хто вирішив йти за Ним⁶.

Потім Господь “промовив до другого ...: Іди за Мною” (Лука 9:59), але той чоловік попросив, щоб йому дозволили спочатку піти й поховати батька. Ісус відповів: “Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже” (Лука 9:60)⁷. Слова Спасителя не означають, що не слід сумувати за втратою близької людини (див. УЗ 42:45). Натомість вони наголошують на тому, що відданість Господу—це найбільший пріоритет послідовника.

А третій чоловік сказав: “Господи, я піду за Тобою, та дозволь мені перш попрощатись із своїми домашніми” (Лука 9:61). Ісус відповів аналогією про орача, завдання якого вимагає від нього постійної зосередженості на

тому, що попереду, а не на тому, що позаду (див. Лука 9:62). Урок для цього чоловіка полягав у тому, що треба просто наслідувати приклад Спасителя, Який “поставив піти в Єрусалим” (Лука 9:51) і не озирався.

Дорога через Самарію

Коли Ісус з учнями проходив через Самарію, йдучи до Єрусалима, дехто із самарян “не прийняли Його” (Лука 9:53)—ймовірно, зрозумівши, що Ісус та Його учні були юдеями⁸. У відповідь на це Яків та Іван просили дозволу наказати вогню небесному понищити своїх образників (див. Лука 9:52–54). В такій неоднозначній ситуації

*Подібно до доброго самарянина,
Ісус служив кожній зраненій
душі, з якою зустрічався.*

Спаситель продемонстрував терпіння і витримку, закликаючи Своїх учнів чинити так само (див. Лука 9:55–56).

Недовзі після цього епізоду Спаситель розповів притчу про доброго самарянина (див. Лука 10:25–37). Ця притча була не лише відповіддю нещирому законнику, вона також могла нагадати Спасителевим учням, що заповідь “люби ... свого ближнього, як самого себе” (Лука 10:27; див. також вірші 25–29) не має винятків.

Крім того, Спасителеві учні могли знайти спільне між діями доброго самарянина і тим, що робив Ісус. Любов доброго самарянина, виявлена до юдея, відображала милосердя, яке Ісус щойно виявив до непривітних самарян. Крім того, упродовж наступного тижня по дорозі до Єрусалима учні Спасителя бачили Його спілкування з багатьма зраненими душами (див. Лука 13:10–17; 14:1–6; 17:11–19; 19:1–10). Подібно до доброго самарянина, який зупинився на небезпечній дорозі, де було багато грабіжників, і поставив благополуччя іншої людини вище свого власного, Ісус служив кожній зраненій душі,

з якою зустрічався, не думаючи про Себе, хоча Він і наближався до Своєї смерті.

Спаситель навчає Марію і Марту

Під час подорожі до Єрусалима Ісус зупинився в домі Марти (див. Лука 10:38). Поки Марта “великою послугою клопоталась” (Лука 10:40), її сестра Марія “сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його” (вірш 39). Гостинність була дуже важливою в юдейському суспільстві, і здавалося, що Марта старанно намагається дотримуватися традиції, виконуючи роль господині?

Хоча Марта виявляла надзвичайну відданість і віру в Спасителя за інших обставин (див. Іван 11:19–29), цього разу вона поскаржилася: “Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені помогла” (Лука 10:40). Аби допомогти членам Церкви засвоїти важливий урок з цього епізоду, старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, якось процитував виступ професора Кетрін Корман Перрі на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга:

“Господь не пішов на кухню і не наказав Марті перестати куховарити й приходити слухати Його. Вочевидь, Його задовольняло те, що вона служила Йому так, як вважала за потрібне, поки вона не почала засуджувати служіння іншої людини. ... *Зарозумілість* Марти ... спонукала Господа докоряти їй, а не те, що вона клопоталася про їжу”¹⁰.

Здається, що головна помилка Марти в цьому випадку—це зосередженість на собі, хоча вона й служила іншим. Спаситель допоміг Марті зрозуміти, що недостатньо просто служити Господу і нашим ближнім. Ми повинні навчитися забувати

про себе у процесі служіння і шукати Господньої волі, аби мати скерування в своїх бажаннях і спонуканнях, а також у наших вчинках (див. Лука 9:24; УЗ 137:9). Учні повинні подолати бажання думати в першу чергу про себе і навчитися служити Небесному Батькові та Його дітям з оком “єдиноспрямованим до [Його] слави” (УЗ 88:67). Пізніше, після смерті свого брата, Марта показала, на чому зосереджена її віра, коли залишила все і кинулася зустрічати Спасителя, почувши про Його прихід (див. Іван 11:19–20).

Спаситель пояснює, яким вимогам мають відповідати учні

Пізніше під час Спасителевої подорожі до Єрусалима, один чоловік попросив: “Учителю, скажи братові моему, щоб він спадщиною поділився зо мною” (Лука 12:13). У своїй відповіді Ісус сказав про корінь проблеми того чоловіка: “Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості,—бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його” (Лука 12:15). Після цього він розповів притчу про багатого, але нерозумного чоловіка (див. Лука 12:16–21).

У притчі однією з причин того, чому Бог назвав багатого чоловіка нерозумним, є його егоїзм. У Лука 12:17–19 багатий чоловік вживає слова *я і свій* 6 разів, таким чином виявляючи зосередженість на своїй особі¹¹. Цей чоловік не лише був поглинутий своїм егоїзмом, але він також не зрозумів, де джерело його багатств. Жодним чином він не визнав, як це зробив Спаситель, що саме “нива вродила” (Лука 12:16), і він не подякував Господу за створення землі, на якій виріс його врожай. Зрештою, чоловіка було засуджено не за те, що він мудро зберігав свій продуктивний запас, а за те, що він духовно не

підготувався до майбутнього. Оскільки той чоловік “не багат[ів] в Бога” (Лука 12:21), його було згодом позбавлено не лише тих матеріальних багатств, які він назбирав на землі, але і “невичерпн[ого] скарб[а] у небі” (Лука 12:33). Земний вибір зробив його бідняком у вічності.

У прямій протилежності з багатим нерозумним чоловіком, який нагромаджував матеріальні багатства і раптово помер, Ісус свідомо йшов назустріч Своїй смерті, з готовністю віддаючи Богові все, що Він мав і Ким був—у тому числі Своє життя і всю свою волю (див. Лука 22:42; Мосія 15:7). Він проголосив: “Я ж

Подібно до Марії та Марти ми повинні навчитися забувати про себе в процесі служіння і шукати Господньої волі.

маю хреститися хрищенням, і як Я мучуся, поки те сповниться!” (Лука 12:50). Оскільки Ісус уже був хрищений водою, ці слова стосувалися Його Спокути. Невдовзі Він зійде нижче усього, і Його тіло буде в крові й поту через страждання за наші гріхи та пережитий біль і муки¹².

Пізніше, коли хтось із фарисеїв попередить Ісуса, що Ірод Антипа прагне Його смерті, Спаситель просто скаже, що буде продовжувати при кожній нагоді навчати, благословляти і зіцілювати людей (див. Лука 13:31–33). Останні дні Свого земного життя Він проведе—як і всі попередні дні—у служінні іншим людям.

Наближаючись до Єрусалима, Ісус пропонував Своїм учням підрахувати ціну учнівства—обдумано прийняти рішення наслідувати Його (див. Лука 14:25–28). Він не прагнув того, щоб прикрасити складну реальність, з якою вони стикнуться, якщо залишаться Його послідовниками. Натомість Він твердо

заявляє: “Кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм” (Лука 14:33). Однак Спаситель також пообіцяв, що якщо ми загубимо себе на шляху учнівства, ми здобудемо набагато більше (див. Лука 9:24). Благословення, які Він пообіцяв Своїм учням, включають в себе “мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде” (УЗ 59:23).

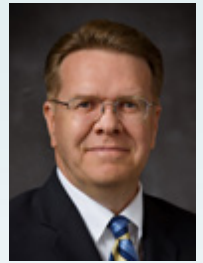
Хоча ми не маємо можливості іти з Ісусом Христом до Єрусалима, ми можемо виявити свою готовність повторити той шлях у своєму житті. Пам’ятаючи про Спасителеву готовність жертвувати і служити відповідно до волі Небесного Батька, ми можемо здобути силу іти і робити так само (див. Лука 10:37). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. А. В. Bruce, *The Training of the Twelve* (1971), 240.
2. Натяки на Спасителеві страждання і смерть, що зустрічаються в попередніх епізодах Його служіння, містяться в Матвії 9:15; 16:4; Іван 2:19; 3:14.
3. Див. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1936), 373.
4. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 373.
5. На відміну від Марка і Матвія, які лише коротко описують те, що Спаситель залишив Галілею востаннє у Своему земному житті та його шлях до Єрусалима (див. Матвій 19:1–2; Марк 10:1), Лука приділяє велику увагу цій подорожі (див. Лука 9:51–53; 13:22, 34; 17:11; 18:31; 19:11). Євангелія від Івана значно відрізняються від синоптичних Євангелій Матвія, Марка і Луки і не згадує про останній вихід Спасителя з Галілеї до Єрусалима.
6. Jeffrey R. Holland, “The Inconvenient Messiah,” *Ensign*, Feb. 1984, 68.
7. Повага до батьків була дуже важливою в юдейській культурі, у тому числі обов’язком забезпечити для них належне поховання. Після приготування тіла до поховання і покладання його до гробниці, члени сім’ї, як правило, поверталися через рік, щоб перемістити кістки до кам’яного ящика, який називався осуарій і залишався в гробниці як місце другого поховання серед останків інших померлих членів сім’ї. (Див. Richard Neitzel Holzapfel, Eric D. Huntsman, and Thomas A. Wayment, *Jesus Christ and the World of the New Testament* [2006], 78–79.) Якщо учень у цьому випадку казав про друге поховання, а не про нагальну необхідність поклауватися про тіло його щойно померлого батька, тоді прохання виявляло бажання віддати перевагу культурній традиції, а не унікальній можливості іти до Єрусалима з Сином Божим і навчатися від Нього.
8. Існувала постійна ворожнеча між юдеями і самарянами за часів Христа. Ці два народи зазвичай уникали спілкування один з одним. У такому випадку самаряни, очевидно, не виявили Ісусу та Його учням традиційної гостинності, якими є надання їжі та місця для відпочинку. (Див. Richard Neitzel Holzapfel and Thomas A. Wayment, *Making Sense of the New Testament* [2010], 140; Ralph Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times* [1987], 241–242).
9. Див. Gower, *New Manners and Customs of Bible Times*, 244–245; Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands* (1953), 69–77.
10. У Dallin H. Oaks, “Judge Not” and Judging,” *Ensign*, Aug. 1999, 12–13; курсив додано.
11. Див. Jay A. Parry and Donald W. Parry, *Understanding the Parables of Jesus Christ* (2006), 122.
12. Див. Лука 22:44; Алма 7:11–13; Учення і Завіти 19:18; 88:6.

ЛОВЦІ ЛЮДЕЙ

Старійшина
Скотт Д. Уайтінг
Сімдесятник

Усі, хто прийняв покликання керувати в Церкві, прийняв Спасителеве запрошення стати ловцями людей.

Коли наша молода сім'я жила на Гавайях, ми з дружиною були вдячні за чудових святих останніх днів, які допомагали нам. Ці чудові члени Церкви огорнули нас турботою і ставилися, як до своєї сім'ї. Кілька разів чоловіки з нашого приходу брали нашого малого сина в океан на рибалку. Ці вилазки не потребували човнів. Натомість застосовувалися стародавні рибальські методи, придумані гавайцями з давніх-давен.

За допомогою одного з таких методів умілий рибалка особливим чином складав круглої форми сітку з грузилами по периметру. Потім він акуратно ніс сітку до певного місця уздовж скелястого берега понад спокійною заводдю. Коли він бачив у заводі рибу, у відповідний момент і дуже вправно він кидав сітку, яка повністю розкривалася і накривала собою велику округлість води, швидко падаючи на дно і облутуючи рибу, яка була під нею.

Хоча вправність таких рибалок вражаюча, однак вони перші вам скажуть, що без хорошої сіті—чистої, полагоженої, повністю

підготовленої—їхні зусилля були б марними. Досвідчені рибалки знають, що їхній успіх залежить від якості рибальських сіток, а ефективна, продуктивна рибалка не починається, поки сітки не перевірять і не впорядкують.

Ми бачимо, що цей принцип розуміли перші апостоли, кілька з яких за професією були рибалками. Ми знайомимося з цими рибалками у перших розділах Євангелій від Матвія, Марка і Луки, де вони закидають, лагодять і чистять свої сітки, коли вперше зустрічаються зі своїм майбутнім Учителем (див. Матвій 4:18, 21; Марк 1:16, 19; Лука 5:2). Ці чоловіки годували свої сім'ї та сім'ї інших людей, щоденно займаючись виловом риби. Їхні статки і сім'ї залежали від підготовленості та вправності, а також від стану їхніх сіток.

Коли Ісус покликав їх: "Ідіть за Мною,—Я зроблю вас ловцями людей!", "вони зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним" (Матвій 4:19, 20; Лука 5:11; див. також Марк 1:17–18).

Я багато разів обмірковував цей приклад, коли думав про те, що люди, які очолюють Церкву, виявили таку ж віру на запрошення "Ідіть за Мною". Як і в стародавні часи, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів очолюється пророками і апостолами, які залишили свої сіті і важко набуті професії та розвинули нові навички заради того, щоб служити Господарю і йти за Ним.

Провідники людей

Що означає стати "ловцями людей"? Прості слова запрошення першим апостолам стали першим прикладом звичного і потужного методу навчання, яким

користувався Спаситель,—це використання притч. Він знав, що ті, кого покликано йти за Ним, зрозуміють, до певної міри, що Він мав на увазі під словами “ловці людей”.

Президент Гарольд Б. Лі (1899–1973) навчав: “Стати “ловцями людей”—це ще один спосіб сказати “стати провідниками людей”. Тож використовуючи сучасну мову, ми б сказали ... : “Якщо ви будете дотримуватися Моїх заповідей, Я зроблю вас провідниками людей”¹.

Провідник людей—це той, кого покликано допомагати іншим ставати “істинними послідовниками ... Ісуса Христа” (Мороній 7:48). У *Довіднику 2: Керування Церквою* сказано: “Для цього провідники перш за все намагаються бути вірними учнями Спасителя, живучи щодня так, щоб вони були здатні повернутися, щоб жити в Божій присутності. Тоді вони можуть допомогти іншим зміцнитися у свідченні і наблизитися до Небесного Батька і Ісуса Христа”².

Усі, хто прийняв покликання керувати в Церкві, приймає Спасителеве запрошення стати ловцями людей.

Сіті і ради

Від найвищого рівня провідництва у Церкві до кворуму Ааронового священства і президентств

класів Товариства молодих жінок провідники організовані у ради. Провідників навчають готуватися духовно, повною мірою брати участь у радах, служити іншим, навчати євангелії Ісуса Христа та служити в організаціях священства і допоміжних організаціях Церкви. Крім того, вони мають розвивати єдність і гармонію у Церкві, готувати інших людей ставати провідниками та вчителями, делегувати обов’язки і забезпечувати звітність³.

Так само, як перші апостоли використовували своє знання про рибальство, аби стати ловцями людей, ми можемо застосовувати принципи щодо використання сіток до рад у Церкві. Подібно до сіток, ці ради організуються і готуються, щоб зібрати дітей Небесного Батька—кожен член ради діє як важлива складова частина сітки. Так само як використання сіті є результативним лише тоді, коли вона в хорошому стані, так і наші ради втрачають свою силу, якщо члени ради не організовані, не зосереджені й не діють належним чином.

Керівники рад наслідують принцип давніх апостолів-рибалок, регулярно перевіряючи і лагодячи ці “сіті”. Керівники рад роблять це, проводячи регулярні навчання, керуючи зборами рад, даючи вчасну і належну оцінку роботи членів ради і виражаючи любов, підбадьорення та похвалу. Нічим не можна

замінити ефективність сили і колективну продуктивність належним чином функціонуючих рад.

Рада приходу

Мабуть найбільше можливостей для впливу на життя окремих членів Церкви має рада приходу. Чоловіки і жінки в цій раді дійсно покликані бути ловцями людей, маючи відповідальність скеровувати роботу зі спасіння у приході під керівництвом єпископа. Вони живуть і служать у своїх відповідних приходах, де вони можуть ближче знайомитися з людьми, яким покликані служити та спілкуватися з ними.

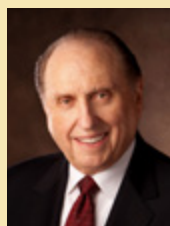
“Члени ради приходу прагнуть допомогти окремим людям зміцнити свідчення, отримати спасительні обряди, дотримуватися завітів і стати відданими послідовниками Ісуса Христа (див. Мороній 6:4–5). Усі члени ради приходу мають загальну відповідальність за благополуччя членів приходу”⁴.

Члени ради приходу відіграють важливу роль у прискоренні роботи зі спасіння. Коли рада приходу не функціонує належним чином, робота уповільнюється. Продуктивність “сіті” знижується, і зусилля ради приносять невисокі результати. Однак коли рада приходу зорганізована і зосереджена на зміцненні окремих людей і сімей, результати можуть бути дивовижними.

Я знав приход, у якому неефективно працювала рада приходу. Єпископу було важко триматися курсу, вказаного в *Довіднику 2*, бо він звик до свого стилю і тримався за старі методи. Однак після багатьох консультацій і навчання з люблячим президентом колу єпископ пом’якшився, покаявся і почав з ентузіазмом організовувати раду приходу відповідно до інструкцій. Він переглядав навчальні відео, доступні на LDS.org, прочитав розділи 4 і 5 у *Довіднику 2* і діяв відповідно до того, про що дізнавався.

Члени ради приходу швидко підхопили зміни, і дух любові та єдності запанував між ними, коли вони зосередилися на зміцненні окремих людей і сімей. На кожних зборах вони докладно обговорювали нових слухачів, новонавернених, менш активних членів Церкви та членів Церкви, які мають певні потреби. Своїми серцями вони повернулися до цих братів та сестер, і чудеса почали відбуватися.

Єпископ розповідав, що майже відразу після змін у проведенні рад приходу раніше невідомі неактивні

ПРИЄДНУЙМОСЯ ДО ШЕРЕНГ

“Під час Свого служіння Учитель покликав рибалок в Галілеї залишити їхні сіті й піти за Ним, проголосивши: “Я зроблю вас ловцями людей”. Тож приєднаймося до шеренг ловців чоловіків та жінок, аби надати усю допомогу, на яку спроможні”.

Президент Томас С. Монсон, “Наша відповідальність—рятувати”, *Ліягона*, жовт. 2013, с. 4.

члени Церкви почали відвідувати церкву. Ці члени Церкви казали, що раптом відчували спонукання повернутися до Церкви. Вони розповідали, що отримали чітке наполегливе враження, що їм треба знову спілкуватися зі святими. Вони знали, що відчують любов, і їм потрібна була підтримка, яку нададуть члени Церкви.

Єпископ розповідав мені, що впевнений у тому, що Небесний Батько просто чекав, коли він дослухається до поради і організує раду приходу відповідно до настанов, перш ніж вкласти у серця і розум цих менш активних членів Церкви бажання повернутися до активності. Єпископ усвідомив, що йому треба було створити сповнену любові атмосферу, якої потребували ці члени Церкви, до того, як Дух привів їх назад. Його слова нагадали мені те, що сталося з Петром-рибалкою:

“І [Ісус] увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна.

А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: “Попливи на глибіню, і закиньте на полов свій невід”.

А Симон сказав Йому в відповідь: “Наставнику,—цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого,—та за словом Твоїм укину невода”.

А зробивши оце, вони безліч риби набрали—і їхній невід почав прориватись” (Лука 5:3–6).

Коли ми слухаємо і виконуємо настанову, дану нам сучасними пророками, провидцями і одкровителями—справжніми “ловцями людей”—і коли ми перевіряємо й лагодимо свої сіті, в той же час служачи, наша здатність прискорювати роботу зі спасіння значно зросте і ми станемо знаряддям в руках Небесного Батька для збирання Його дітей. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Harold B. Lee, в Conference Report, Oct. 1960, 15.
2. *Довідник 2: Керування*

Церквою (2010), 3.1.

3. Див. *Довідник 2*, 3.2.1–5; 3.3.2–4.
4. *Довідник 2*, 4.4.

МІЙ ПЕРСИКОВИЙ ВИБУХ

Я думала, що я досконала мама, ...
Поки в мене не з'явилися діти.

Для мене батьківство стало очищуючим вогнем. Здавалося, що мої слабкості виходили на поверхню, коли я була в стресі, недосипала, хвилювалася чи розстроювалася. Звичайно ж, благословення від виховання дітей переважували, але я зрозуміла, що у мене є темперамент. Мені неприємно казати, але я кричала або кидалася речами, якщо хотіла привернути увагу своїх дітей.

Я багато разів давала собі обіцяння не втрачати над собою контроль, але у хвилини стресу мені це не вдавалося. Небесний Батько знав, що допомогти мені зможе щось видовищне.

Одного вечора після довгого дня консервування персиків я заклала останню партію і пішла прилягти. Я була впевнена, що прокинуся вчасно, аби витягнути банки зі стерилізатора.

Але я не прокинулася.

Разом зі своїм чоловіком Куїном я прокинулася, перелякана звуком вибухаючих банок. Я вбігла на кухню і побачила розбиті банки та розбризкані по всій поверхні персики. Очевидно, вода в стерилізаторі википіла, температура і тиск збільшилися, кришку стерилізатора зірвало, а шість банок з персиками вибухнули.

“Мабуть, приберу вранці”, — сказала я собі.

То була погана ідея.

На ранок гарячі залишки персиків перетворилися на загуслу тверду

масу, наповнену уламками скла, яка вкривала всю кухню і їдальню. Густі персиково-скляні бризки потрапили навіть за приладдя, яке стояло на робочій кухонній поверхні, та в кожен можливу шпарку і віддалений кут, навіть за холодильник.

Я прибирала кілька годин. Треба було відмочити в'язку масу, наповнену уламками скла, вологими паперовими рушниками, а потім витерти її, не порізавшись.

Я вбігла на кухню і побачила розбиті банки та розбризкані по всій поверхні персики.

Під час прибирання знайомий голос мені прошепотів: “Мері, коли ти вибухаєш, як ці банки, то неможливо все відразу залагодити. Ти не можеш бачити, де і як твій гнів ранив твоїх дітей та інших людей. Так само, як ця маса, та образа швидко затвердіває і завдає болю”.

Раптом прибирання набуло іншого значення. Урок був дуже сильним. У випадку з гнівом також неможливо було все швидко

ЧИ МИ ВЧИНИЛИ ПРАВИЛЬНО?

залагодити. Ще багато тижнів я знаходила маленькі затверділі бризки персика зі склом.

Я молюся, щоб одного дня моє терпіння стало такою ж великою силою, якою великою є моя слабкість. А тим часом, я вдячна, що Господня Спокута допомагає мені краще контролювати характер, аби я не ранила своїх близьких будь-яким брудом від вибухів гніву. ■

Мері Бейсінгер, шт. Юта, США

Я був відомим журналістом, який писав для кількох хороших журналів і газет у Лімі, Перу, але мій стиль життя—далекій від Бога—з кожним днем усе більше докучав мені. Через це я погодився на роботу коректора в одному журналі в окрузі Вентанілья, далеко від мого дому. Я відчайдушно шукав спосіб віддалитися від кола тодішніх друзів. У Вентанільї я відчув серцем, що моє життя зміниться.

Час від часу я ходив до церкви зі своєю дівчиною, Марією Крістіною, коли двоє настирливих місіонерів переконали мене запитати в молитві Небесного Батька, чи Церква є істинною. Я так і зробив, а те, що я відчув, було просто неймовірним. Я ніколи не відчував Духа так сильно, як у той незабутній день.

Невдовзі після того як ми з Марією Крістіною побралися і охристилися, ми почали жити в маленькій незручній орендованій кімнатці у Вентанільї. Завдяки тому, що я старанно працював, з посади коректора я доріс до редактора журналу та газети компанії. Я ніколи не був редактором раніше, тож був у захопленні від цієї посади. Але все почало змінюватися, коли норми наших публікацій почали занижуватися і вони набули сумнівного морального характеру. Ці зміни, які замовлялися нашими директорами, суперечили принципам і цінностям Церкви.

Я завжди хотів бути редактором, але ситуація викликала в мене неприємні почуття. Наш єпископ

казав, що коли ми робимо те, що приємне Небесному Батькові, Він нас благословляє. Після того як ми з дружиною все обміркували й багато про це молилися, то відчували, що мені слід залишити цю роботу.

Через кілька днів я почав відчувати стрес і не був упевнений, чи вчинив правильно. Після звільнення я надіслав резюме до кількох компаній, але не отримав жодної відповіді. Марія Крістіна запропонувала знову помолитися. Ми так і зробили. Ми молилися, щоб усе закінчилося добре і щоб ми не втратили віру, незважаючи на велику кількість несплачених рахунків.

Через кілька годин дружина захопила мене подзвонити до однієї з компаній. Не дуже вірячи в успіх, я подзвонив. Я оторопів, коли працівник сказав, що тільки-но збирався мені дзвонити. Він хотів знати, чи можу я приступити до роботи наступного ж дня!

Ми плакали від радості. Небесний Батько відповів на наші молитви.

Нам довелося залишити приход і багато хороших друзів, щоб розпочати нову роботу, але ми вирушали з більш міцним свідченням. Зараз у мене пристойна робота, хороша зарплата, і ми живемо в гарному місці. Але понад усе ми маємо благословення впевненості в тому, що коли робимо те, що приємне нашому Богові, то отримуємо Його благословення. ■

Карлос Хав'єр Леон Угарте, Ліма, Перу

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ

Коли зональна конференція моєї місії майже закінчувалася, я стояла на вулиці й думала: “Що я роблю у цій чужій країні? Як я буду виконувати все, що від мене очікується?”

Я знаходилася на Сицилії, Італія, трохи більше тижня, але вже відчувала занепад духа. Час, проведений в центрі підготовки місіонерів, здавався чудовим сном, але через свої слабкості я зараз мала відчуття, що потрапила в нічний кошмар.

“Дорогий Батьку,—молилася я,—я хотіла бути хорошою місіонеркою. Тепер, коли я тут, я розумію, що не маю талентів, навичок або знань, аби виконати те, що мене було послано робити. Я думала, що

знаю цю мову, але всі розмовляють так швидко, і коли я хочу щось сказати, то слова застряють у моєму горлі. Мені здається, що напарниця мене не любить. Мій президент місії майже не розмовляє англійською. Мені ні з ким поговорити. Будь ласка, допоможи мені”.

Я знала, що треба повертатися до будівлі, але залишилася на вулиці ще на кілька хвилин. Раптом, я відчула, що мене хтось позаду тричі смикнув за пальто. Я озирнулася і побачила красиву маленьку дівчинку. Я повільно опустила бія неї на коліна на бруківку. Вона обняла мене рученятами за шию і прошепотіла на вухо: “*Ti voglio bene*”.

“Що ти сказала?”— відповіла я

англійською, чудово знаючи, що вона мене не розуміє.

Вона уважно подивилася на табличку з моїм іменем. “*Sorella Domenici*,—прочитала вона,—*ti voglio bene*”.

Я знала значення фрази. Вона була однією з перших, яку ми, місіонери, вивчали. То була фраза, яка могла промовляти прямо до серця. Вона означає: “Я люблю тебе”.

Саме ті слова мені так треба було почути в ту мить. Спаситель послав особливого посланця, щоб донести ті слова до мене. Я завела дівчинку до будівлі.

“Мабуть, вона дитина когось із членів Церкви”,—подумала я. Я обійшла всі групи місіонерів, сподіваючись, що мама побачить її.

Коли я знайшла свою напарницю, то запитала: “Чи бачила ти раніше маму цієї маленької дівчинки?”

“Якої маленької дівчинки?”—відповіла вона з розгубленим виглядом.

Я поглянула вниз. Маленької дівчинки не було.

Я стояла біля відкритих дверей будівлі і дивилася в обидві сторони безлюдної вулиці. Поки я про це розмірковувала, то не лише почула, але також відчула, як віддунням прозвучало у моїй душі: “*Sorella Domenici, ti voglio bene*”.

Я не знала, хто та маленька дівчинка, але я знала, що Спаситель мене любить. ■

Наталі Т. Фріструп, шт Юта, США

Я озирнулася і побачила красиву маленьку дівчинку. Я повільно опустила біля неї на коліна на бруківку.

Наступного дня я відчула спонукання віднести те, що я готувала на обід, сестрі Морган і її чоловікові на їхнє святкування річниці.

ЧИ БУЛА МОЯ СТРАВА НАДТО ПРОСТОЮ?

Кілька років я була візитною вчителькою своєї сусідки і подруги, яку звали сестра Морган. Вона була на кілька десятків років старшою за мене, тож я настільки ж навчалася від неї та її життєвого досвіду, як і вона від моїх послань візитного вчителювання.

У той час, коли я була її візитною вчителькою, у сестри Морган виявили рак. Я була в захопленні, як відважно вона зносила своє лікування і як майже завжди на її обличчі була усмішка.

Під час одного з моїх візитів вона згадала, що наступного дня у неї річниця весілля. Наша розмова невдовзі перейшла на інші теми і наш візит закінчився.

Наступного дня я відчула спонукання віднести те, що я готувала на обід, сестрі Морган і її чоловікові на їхнє святкування річниці. Спочатку я відкинула те спонукання, бо готувала звичайну буденну їжу. Безумовно, така проста їжа не підходить для такої особливої події.

Але спонукання мене не залишало. Я подзвонила на роботу чоловікові, сподіваючись, що він погодиться, що та ідея не була хорошою. Натомість він заохотив мене подзвонити сестрі Морган і сказати, що я несу обід.

Спонтанно простотою своєї страви і такою самовпевненою поведінкою зі свого боку, я не подзвонила подрузі, але і не могла позбавитися відчуття, що мені слід поділитися обідом. Тож я поклала страву на тарілку і, нервуючись, перейшла через вулицю.

Коли я увійшла у двір, то побачила, що брат і сестра Морган сідають у машину. Я оголосила, що принесла обід для їхньої річниці і сподіваюся, що вони не будуть заперечувати.

На обличчі сестри Морган засяяла усмішка. Вона розповіла, що вони вирішили відсвяткувати свою річницю у місцевому ресторані швидкого харчування, бо внаслідок лікування раку вона відчуває таку втому, що не має сил ні готувати,

ні іти кудись ще. Змога залишатися вдома принесла їй полегшення.

Відчуття полегшення і радості охопило й мене, коли вони прийняли мою просту страву.

Не більше ніж через два місяці, якраз тоді, коли сестра Морган закінчила лікування раку, її чоловік несподівано помер від раптової хвороби. Їхнє святкування весілля усього за кілька тижнів до того, було останнім.

Я багато чого зрозуміла того літа про те, як дослухатися до тихого спокійного голосу під час служіння іншим людям. Служіння, яке нас просять—або ми відчули спонукання—здійснити, може здаватися незручним, невідповідним або простим у наших очах, але воно може бути саме тим, що потребується. Цей випадок додав мені сміливості служити в будь-якій якості, де Господь мене потребуватиме, і це допомогло з більшою вірою виконувати “ангельську місію” (“Ми сестри в Сіоні”, *Гімни*, № 195). ■
Дженніфер Клінгсонміт, шт. Юта, США

ДОВІРЯТИ ЗАПЕВНЕННЯМ ГОСПОДА

Можливо, ми не позбудемося наших випробувань, але якщо ми прагнемо запевнення від Господа, то можемо знати навіть у важкі часи, що все гаразд.

Мінді Енн Левітт

Співробітниця редакції церковних журналів

Я сиділа у целестіальній кімнаті храму, розмірковуючи над тим, у якому напрямку рухалося моє життя—безсумнівно це був не той курс, який я собі запланувала. Як це часто буває з дорослою молоддю, переживання заповнили мій розум: як знайти рівновагу між

хорошим навчанням і спілкуванням з друзями? Чи слід залишити роботу? А може треба знайти ще одну? Як я можу заощаджувати гроші, якщо в мене їх взагалі немає? Чому я ще не у шлюбі? Перелік драматично збільшувався. Я пішла до храму в пошуках втішення, і молилася, аби отримати запевнення, що моє життя було в руках Небесного Батька. “Чи все складеться добре в моєму житті?”— запитувала я. Відповідь з’явилася в голові швидко і впевнено: “Усе *вже* добре”.

У ту ж мить я зрозуміла, що хоча моє життя йшло не так, як я планувала, воно продовжувало йти відповідно до *Його* плану і під *Його* контролем. Те приємне запевнення, що Він знає мене і піклується про мене, хоча Він і не завжди усуває мої випробування, пронесло мене через багато труднощів. Якщо ми починаємо розуміти ці запевнення, шукати їх і чекати на них, ми зможемо пізнати, що Господь допомагає нести тягарі, покладені на нас.

Запевнення, а не позбавлення

Зрозуміло, що негайне позбавлення нас випробувань, не завжди є Господньою відповіддю на наші благання. Натомість Він може благословляти нас безцінними миттєвостями, коли ми відчуваємо запевнення, отримане шляхом одкровення,—це запевнення в тому, що Він скеровує наше життя і визволить нас від випробувань. Це запевнення, можливо, не позбавить нас випробувань, проте надасть нам сили, необхідні для того, щоб ми визволилися самостійно, навіть якщо це визволення є простим втішенням від Святого Духа. Я помітила в багатьох епізодах у Писаннях, як Господь часто надсилає запевнення ще до того, коли надасть визволення.

Коли Геламан вів 2060 юних воїнів та інші війська нефійців, вони відчували запевнення від Господа. Після очікування провізії та підкріплення впродовж багатьох місяців, вони були на межі голоду, коли їжу

підвезла невелика група чоловіків. Побоюючись, що цього невеликого підкріплення було недостатньо, вони зрештою звернулися до Господа і “вилити [свої] душі в молитві до Бога, щоб Він зміцнив [їх] і визволив [їх]”. Після молитви Геламан розповідає: “Так, і сталося, що Господь Бог наш благословив нас упевненістю, що Він визволить нас; так, Він промовляв мир нашим душам, і дарував нам велику віру, і зробив так, що ми мали сподіватися на наше визволення в Ньому” (Алма 58:10–11). Це запевнення дало Геламанові та його воїнам силу вистояти і перемогти ворога.

Джозеф Сміт також отримав запевнення від Господа, перебуваючи у в'язниці Ліберті. На його гарячу молитву було дано відповідь:

“Мій сину, мир душі твоєї; твоя скрута і твої страждання будуть лише на короткий час;

І тоді, якщо ти витерпиш це достойно, Бог піднесе тебе на висоту; ти святкуватимеш перемогу над усіма своїми ворогами” (УЗ 121:7–8).

Це запевнення дало Джозефу сміливість і силу зносити майже нестерпні труднощі.

У цьому й багатьох інших випадках (див., наприклад, Мосія 24:8–16), Господь не відразу звільняв вірних від їхніх випробувань. Натомість Він давав їм *запевнення*, що *визволять* їх у Його належний час. Таке запевнення, кажучи словами старійшини Річарда Г. Скотта, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, подібне до “порцій сонячного світла”, яке Небесний Батько посилає нам на нашому

ЗАПЕВНЕННЯ У ЙОГО СИЛИ

“Усі ми повинні пізнати нещастя. ... Коли ми у нещасті повинні

будемо чекати на обіцяне Спасителем полегшення, нас втішатиме, що Він знає, з власного досвіду, як зцілити нас і допомогти. Книга Мормона дає нам чітке запевнення, що Він має силу втішати. І віра в цю силу даватиме нам терпіння, коли ми молимося, працюємо, чекаємо на допомогу”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Нещастя”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 24.

шляху, “щоб [цей] шлях став яскравішим”¹. Іноді таке запевнення—це все, що потрібно, аби вистояти у випробуваннях, знаючи, що згодом чекає остаточне визволення.

Пошуки запевнень

Життя важке. Бувають часи, коли виникають сумніви, коли не вистачає впевненості у собі і в своїх здібностях подолати випробування, коли ми втрачаємо надію. Часто нам може здаватися, що наші труднощі ніколи не закінчатся. І хоча буває так, що якісь запевнення надходять

без жодних зусиль з нашого боку, частіше нам треба шукати ті запевнення, які повідомлять, що буде відпочинок від наших випробувань.

Запевнення від Господа часто приходять через слова Його служителів: місцевих провідників, учителів інституту і Недільної школи, а особливо через Його пророків і апостолів. Керол Ф. Мак-Конкі, перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок, нагадує нам, що “у їхніх словах ми чуємо голос Господа і ми відчуваємо любов Спасителя”².

Ці запевнення також надходять через голос Духа, коли ми широко спілкуємося з Небесним Батьком у палкій молитві, коли читаємо і обмірковуємо Писання, коли відвідуємо храм та церковні збори і коли служимо іншим та намагаємося робити те, що правильно. Одним словом, запевнення від Господа надходить, “якщо буде[мо] шукати Його всім серцем своїм та всією душею своєю” (Повторення 4:29) і виконувати Його заповіді.

Геламан і його війська отримали запевнення після багатьох щирих молитов; Джозеф Сміт отримав запевнення після молитви і розмірковувань. У обох ситуаціях Господь випробовував їхнє терпіння і віру, перш ніж надати запевнення—хороше нагадування, що під час випробувань ми повинні триматися за віру та розвивати терпіння.

Очікування на запевнення

Як і під час інших перевірок нашого терпіння Господне

запевнення може не надходити у спосіб і час, призначені нами. Можливо, нам доведеться молитися, аби мати “очі, щоб бачити” (Єзекіїль 12:2) руку Господа і Його запевнення у нашому житті. Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, говорив про те, як лагідні милості Господа можуть бути саме тими запевненнями, і сказав, що вони не приходять “випадково або лише за збігом обставин. Вірність і слухняність дозволяють нам отримати ці важливі дари, і часто вибраний Господом час допомагає нам зрозуміти їх”³.

У більшості випадків очікування на визволення або на запевнення про визволення вимагає більше терпіння, ніж, на нашу думку, ми можемо виявити. Може статися так, що ми стикнемося з серйозними випробуваннями до отримання будь-якого запевнення. Як сказав старійшина Скотт, “порції сонячного світла”, які надає Господь, “часто надаються після найбільшого випробування як доказ співчуття і любові всезнаючого Батька. Вони вказують шлях до більшого щастя,

глибшого розуміння і зміцнюють нашу рішучість прийняти Божу волю і виконувати її”⁴. Якщо ми залишаємося вірними і слухняними попри випробування, запевнення від Господа надійде, допомагаючи і надалі бути такими.

Наше найбільше запевнення

Зрештою, скільки б запевнень ми не отримували стосовно того, що Небесний Батько знає нас і нашу ситуацію, цього не буде достатньо, аби допомагати нам витерпіти до кінця, якщо ми не маємо віри в Ісуса Христа і надії на Нього. Завдяки Спокуті ми можемо мати досконалу надію, що одного дня будемо визволені від усіх наших випробувань. Ми можемо також знати, що наш Спаситель поруч, аби виявляти нам досконале співчуття, бо Він “спустився нижче всього, у чому Він сприйняв усе” (УЗ 88:6). Він розуміє наші випробування, і наш смуток, тому що Він “зн[іс] муки, і страждання, і спокуси всякого роду, ... щоб Він міг знати, ... як допомогти Своему народові в його недугах” (Алма 7:11–12).

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Найбільшим запевненням у Божому плані є те, що нам було обіцяно Спасителя, Викупителя, Який, завдяки нашій вірі в Нього, переможно підніме нас над усіма тими перевірками і випробуваннями. ... Лише завдяки вдячності за таку божественну любов ці наші менші страждання спочатку стануть терпимими, потім зрозумілими

і зрештою викупительними”⁵. Пізнання Його і Його Спокути—це вже запевнення саме по собі.

Все гаразд

Якщо ми розуміємо, прагнемо і чекаємо на запевнення від Господа, воно напевно прийде. Нам слід пам’ятати про ті безцінні моменти, записувати їх і часто обдумувати. Що більш важливо, нам треба покладатися на них і вірити, як вірили Геламан та його воїни, і як вірив пророк Джозеф, що Господь виконає обіцяння, дане нам. Він нагадує нам про ті обіцяння за допомогою Своїх запевнень, і хоча вони не обов’язково усунуть наші труднощі, ми зможемо знати, що Небесний Батько поруч з нами, аби підтримувати і захищати в усьому.

Після того, що сталося зі мною у храмі того дня, мої випробування не зменшилися. Я не почала раптово отримувати найкращі оцінки, чи більше грошей, чи багато запитань на побачення. Але те, що я дійсно отримала, то це спокійне запевнення, що попри мої випробування зі мною все буде гаразд, бо Господь, як і раніше, має на меті дотримуватися Своїх обіцянь визволяти мене. З таким запевненням я знаю, що все *уже* добре. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Richard G. Scott, “Trust in the Lord,” *Ensign*, Nov. 1995, 17.
2. Керол Ф. Мак-Конкі, “Жити за словами пророків”, *Ліягона*, лист. 2014, с. 77.
3. Девід А. Беднар, “Лагідні милості Господа”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 100.
4. Richard G. Scott, “Trust in the Lord,” 17.
5. Джеффри Р. Холланд, “Немов розбита посудина”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 40.

“Порції сонячного світла ... часто надаються після найбільшого випробування як доказ співчуття і любові всезнаючого Батька. Вони вказують шлях до більшого щастя”.

Лена ХсінЯо Чо

Я поїхала зі свого дому в Нан-Тзе служити на місії повного дня в північній Каліфорнії у 2005 році. Той район, куди призначили мене з напарницею, був настільки маленьким, що за чотири з половиною місяці ми обійшли всі будинки в містечку. Місіонерська робота йшла важко, люди часто на нас кричали. У нас було мало зацікавлених. Мені здавалося, що робота просто стоїть. Через чотири місяці перебування в тому місці я була готова звідти поїхати. Я була впевнена, що мене переведуть.

Ввечері в неділю я сиділа біля телефону, аж поки не подзвонив мій лідер зони. Коли він сказав, що я маю доручення залишатися у цьому ж районі ще шість тижнів, я не могла повірити своїм вухам. Я подумала, що це, мабуть, помилка!

Наступний тиждень був для мене суцільною катастрофою, і, думаю, для моєї напарниці та людей, з якими ми працювали, також. Я не хотіла вірити, що то було правильне рішення. Однак я так само широко усміхалася, коли зустрічала людей чи розмовляла з ними, але глибоко всередині я була нещасною. У своїй гордовитості я продовжувала казати собі, що не знаходжуся там, де маю бути. Я все ще сподівалася, що президент місії подзвонить і скаже, що мене переводять до іншого району.

Без
ЗМІН

**Мій президент
місії мабуть
помилився—чого
я ще могла
навчитися,
залишаючись
у цьому районі
довше?**

Як надійшло запевнення

Наступної неділі, поки я знехотя готувалася до церкви, задзвонив телефон. То був президент місії. Він привітався зі мною, як завжди по-доброму і широко, а потім сказав: “Сестро Чо, учора під час обіду я думав про вас і у мене з’явилося відчуття, що мені треба вам подзвонити і сказати, що ви знаходитесь у правильному місці. Ви саме там, де маєте бути”. Я розплакалася, коли почула його слова.

Подякувавши, я поклала слухавку. Разом зі сльозами з’явилося беззаперечно чітке відчуття у моєму серці: у цьому районі були *незакінчені* завдання, які чекали на мене. Я також знала, що мій Небесний Батько знав про мої думки і невдоволеність. Він розумів мої слабкості і послав Свого служителя дати мені запевнення.

Після того телефонного дзвінка я взяла себе в руки. Я молилася, щоб мати силу кожного дня, просила про здатність бачити ясніше, як мені робити те, чого чекає Господь. Упродовж наступних п’яти тижнів ми з напарницею спостерігали багато чудес, виявляючи достатньо віри, аби працювати старанно.

До нашого району переїхав дуже підготовлений слухач, і до кінця мого перебування у тому районі його було охрищено.

Нас також запрошували до себе додому люди, які спочатку відмовляли нам. Ми познайомилися з багатьма новими людьми, у яких був важкий період у житті, і ми мали благословення поділитися з ними словами втішення від Бога. Хоча не всі вони вирішили охриститися, я ніколи не забуду їхні сяючі обличчя або того, як Дух чи любов Бога торкнулися їхніх сердець—і мого також.

Чого я навчилася

Я навчилася того, що Господь дійсно знає кожного з нас; Він не посилає Своїх місіонерів до певного місця без причини. Я зрозуміла, що коли нас призначають у певний район, Господь хоче використати нас як знаряддя для виконання Своїєї роботи. Якщо ми віддаємо себе в Його руки, відбуваються чудеса, а серця пом’якшуються, навіть якщо нам здається, що це неможливо.

Важливо для мене було зрозуміти, що мій президент місії, як і інші церковні провідники, був дійсно покликаний Богом стати Його служителем. Господь робить наших провідників гідними отримання одкровення і натхнення, необхідних для благополуччя наших душ.

Я буду завжди вдячна за досвід, отриманий завдяки тому, що я *не* була переведена. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

**Президент
Дітер Ф. Ухтдорф**

Другий радник
у Першому
Президентстві

ЯК ЖИТИ у мінливому СВІТІ

Якщо життя з його напруженим темпом, багатьма стресами не дає вам відчувати радості, то, можливо, зараз настав час зосередити увагу на тому, що є найважливішим.

Чи літали ви коли-небудь літаком і відчували на собі, що таке турбулентність? Найпоширенішою причиною турбулентності є раптова зміна руху повітря, яка змушує літак розгойдуватися вгору і вниз, з боку в бік і нахилитися на одне крило. Хоча літаки збудовані таким чином, щоб витримувати набагато більшу турбулентність, ніж та, в яку ви можете потрапити під час звичайного рейсу, вона все ж порушує спокій пасажирів.

Що, на вашу думку, роблять пілоти, коли літак потрапляє у турбулентність? Пілот-новачок може подумати, що збільшення швидкості є хорошим рішенням, тому що так можна швидше проминути турбулентність. Але це може бути помилковим рішенням. Професійні пілоти розуміють, що є оптимальна швидкість подолання турбулентності, яка мінімізує її негативні наслідки. І, як правило, це означає зменшення швидкості. Той самий принцип стосується “лежачих поліцейських” на дорозі.

Отже, коли потрапляєш у несприятливі умови, доброю порадою буде трохи зменшити швидкість, вирівняти курс і зосередитися на найважливішому.

Темп сучасного життя

Мабуть, однією з ознак сучасного життя є те, що ми рухаємося з все більшою швидкістю, незважаючи на турбулентність чи перепони.

Стосунки з Богом

Давайте зізнаємося: до-сить легко бути зайнятими. Ми всі можемо придумати список завдань, який первантажить наш розклад. Дехто навіть вважає, що

їхня самооцінка залежить від довжини списку повсякденних справ.

Мудрі люди не піддаються спокусі мчати в несамотому темпі повсякденного життя. Вони виконують пораду: “Життя є чимось більшим, ніж просто прискоренням його швидкості”¹. Одним словом, вони зосереджуються на тому, що є найважливішим.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Нам слід утриматися від деяких добрих справ, щоб обрати інші, які є кращими або найкращими, оскільки вони розвивають віру в Господа Ісуса Христа і зміцнюють наші сім’ї”².

Пошуки найкращого неодмінно ведуть до основоположних принципів евангелії Ісуса Христа—простих і прекрасних істин, відкритих нам турботливим, вічним і всезнаючим Небесним Батьком.

Як я можу дізнатися, що є найважливішим?

Мабуть, більшість з нас інтуїтивно розуміє важливе значення основ. Просто іноді ми відволікаємося на велику кількість інших речей, які здаються такими привабливими.

Друковані матеріали, широкий спектр ЗМІ, електронні засоби та гаджети—усі вони корисні, якщо ними належним чином користуватися, але можуть обернутися на згубні розваги або бездушну самотність.

Однак серед гамору голосів і пропозицій стоїть смиренний Чоловік з Галілеї з розпростертими руками. Він чекає. Його послання просте: “Ідіть за Мною” (Лука 18:22). Він не використовує потужні гучномовці. Його голос тихий і лагідний (див. 1 Царів 19:12). Як легко основному евангельському посланню загубитися у шквалі інформації, що потоками ллється з усіх боків.

Святі Писання і слово, що лине з вуст сучасних пророків, наголошують на основоположних принципах і вченнях евангелії. Причина, з якої ми звертаємося до основоположних принципів, до чистих учень, полягає в тому, що вони є воротами до істин глибокого значення.

Основи: чотири основні види стосунків

Коли ми звертаємося до нашого Небесного Батька і прагнемо Його мудрості стосовно того, що є найважливішим, ми знову і знову пізнаємо важливість чотирьох основних видів стосунків: з нашим Богом, з нашими сім’ями, з нашими ближніми і з собою. Коли ми реалістично оцінимо своє життя, то побачимо, де відійшли від кращої путі. Очі нашого розуміння буде відкрито, і ми зрозуміємо, що необхідно зробити, аби очистити серце і змінити пріоритети у своєму житті.

По-перше, наші стосунки з Богом є найсвятішими і найважливішими. Ми—Його духовні діти. Він—наш Батько. Він бажає нам щастя. Коли ми шукаємо Його, коли вчимося у Його Сина, Ісуса Христа, коли відкриваємо свої серця для впливу Святого Духа, наше життя стає більш стабільним і безпечним. Ми відчуваємо більше спокою, радості, задоволення від життя, коли докладаємо всіх зусиль, аби жити відповідно до Божого вічного плану й дотримуватися Його заповідей.

Ми покращуємо свої стосунки з Небесним Батьком, пізнаючи Його, спілкуючись з Ним, каючись у гріхах і активно йдучи за Ісусом Христом. Бо “до Отця не

Стосунки в наших сім’ях

приходить ніхто, якщо не через [Христа]” (Іван 14:6). Щоб зміцнити стосунки з Богом, нам необхідно знайти час, який ми змістовно проведемо наодинці з Ним. Якщо ми спокійно зосереджуємося на щоденній особистій молитві й вивченні Писань, завжди докладаємо зусилля, щоб бути гідними дійсної храмової рекомендації, то мудро інвестуємо свій час і зусилля, щоб наблизитися до Небесного Батька. Прислухаймося до запрошення, що міститься в Псалмах: “Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я” (Псалми 46:11).

Стосунки з ближніми

Другий вид найважливіших для нас стосунків—це в наших сім'ях. Оскільки “жоден успіх не компенсує невдачі вдома”³, ми повинні віддавати високий пріоритет сім'ям. Ми розвиваємо глибокі, сповнені

любви сімейні стосунки, коли робимо разом щось просте, наприклад, разом обідаємо, проводимо домашній сімейний вечір і просто разом розважаємося. У сімейних стосунках слово *любов* насправді звучить так: *ч-а-с*. Ключ до гармонії в домі—приділяти одне одному час. Ми розмовляємо одне з одним, а не одне про одного. Ми вчимося одне від одного і цінуємо відмінності, а також і спільні риси. Ми встановлюємо божественний зв'язок одне з одним, коли наближаємося до Бога разом за допомогою сімейної молитви, вивчення евангелії та недільних богослужінь.

Третім видом важливих стосунків є взаємини з ближніми. Ми розвиваємо ці стосунки з кожною людиною окремо, виявляючи чуйність до потреб інших, служачи їм і даруючи свій час і таланти. Я був глибоко вражений прикладом однієї сестри, яка несла свій тягар похилого віку й хвороб, однак вирішила, що хоча і не має змоги багато робити, однак може слухати. Тож щотижня вона звертала увагу на людей, які виглядали

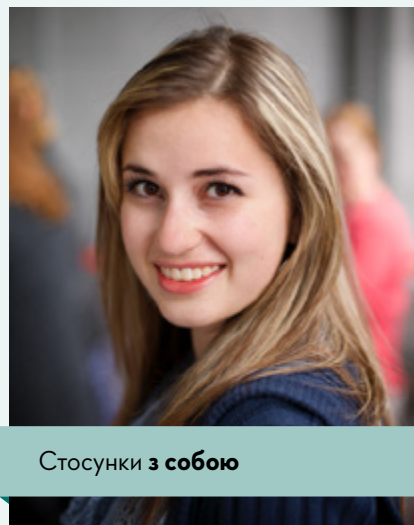
стурбованими чи розчарованими, сідала поруч і просто слухала їх. О, яким благословенням вона була в житті дуже багатьох людей.

Четвертий вид важливих стосунків—це стосунки з собою. Може видатися дивним, що нам слід мати стосунки з собою. Але ми їх маємо. Деяким людям важко жити з собою в мирі. Вони критикують і применшують себе весь день, поки не починають ненавидіти себе. Я хочу запропонувати вам трохи уповільнити свій біг і приділити трохи часу, щоб краще пізнати себе. Підійти на природу. Помилуйтеся сходом сонця, насолодіться Божими творіннями, поміркуйте над істинами відновленої евангелії і зрозумійте, що вони означають для вас особисто. Навчіться дивитися на себе так, як на вас дивиться Небесний Батько—як на дорогоцінну дочку або сина з божественним потенціалом.

Сила—в простоті

Ми здобуваємо силу не шляхом надмірної активності, але коли зосереджуємося на міцній основі істини і світла. Ця сила приходить тоді, коли ми приділяємо увагу й зусилля основам відновленої евангелії Ісуса Христа, коли ми звертаємо увагу на божественні речі, що мають найбільше значення.

Давайте зробимо життя трохи простішим. Давайте проведемо зміни, необхідні для того, щоб зосередити життя на величній красі простого, смиренного шляху християнського учнівства—шляху, який завжди веде до життя, сповненого змісту, радості й миру. ■

Стосунки з собою

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2010 року.

ПОСИЛАННЯ:

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Даллін Х. Оукс, “Добре, краще, найкраще”, *Ліагона*, лист. 2007, с. 107.
3. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; див. також Conference Report, Apr. 1935, 116.

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

НЕСПОДІВАНЕ ЗАПИТАННЯ ПІД ЧАС СПІВБЕСІДИ

Після місії я намагався знайти роботу. Згодом мене запросили на співбесіду. Та посада була б для мене прекрасною пропозицією, але я боявся, що був не достатньо кваліфікованим. Настала моя черга для співбесіди. Нервуючись, я сидів перед менеджером. Кинувши погляд на його стіл, я побачив аркуш із запитаннями, які він ставив претендентам. У мене защеміло в серці. У запитаннях

вживалася складна термінологія.

Менеджер знайшов моє резюме і почав розпитувати про досвід роботи. Коли він прочитав “місіонер повного дня”, то запитав, чи можу я сказати йому про що навчав на місії.

Я поговорив з ним про пророків, про план спасіння і про вічні сім’ї. Він усміхнувся і сказав: “Я хочу, щоб ти прийшов познайомитися з моєю сім’єю”.

Він знову взяв аркуш із запитаннями для співбесіди. Я знову занервував. Він запитав: “Чи є у тебе де зупинитися в Манілі?” Не чекаючи на мою відповідь, він сказав: “Тобі треба пошукати. Ти завтра приступи до роботи”.

То було дивом. Я ніколи не забуду, як служіння на місії допомогло під час співбесіди з працевлаштування. ■

Алвін А., Філіппіни

МИР ПІД ЧАС ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Я випрямилася на своєму стільці, коли почула тему наступного промовця: чому мормонська церква неправильна і чому мормони лицемірні ненависники. Під час промови я відчула, що мої щоки горять, а груди стисло відчуття шоку і зради. Як мої друзі, знаючи, що я свята останніх днів, могли обрати таку образливу тему для обговорення перед усім класом англійської мови?

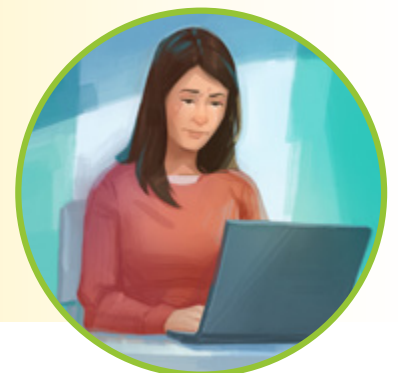
Після того як пролунав дзвінок, до мене підійшов промовець і кілька інших друзів. В мені палав Дух, і я сказала, що все сказане є неправильним і що Церква не ставиться неприязно до людей, які не живуть за нашими віруваннями. У відповідь вони накинулися на мене

з брехливими твердженнями і звинуваченнями. Я почувалася самотньо. Я подумала: “Хіба це справедливо, що мене переслідують за те, що я живу відповідно до того, що, як я вірю, є істиною?”

Коли того дня я повернулася додому зі школи, то побачила електронне послання від бабусі. В ньому вона просила мене прочитати Матвій 5:11–14. Зі сльозами на очах я читала: “Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами. ... Ви світло для світу. Не може схватися місто, що стоїть на верховині гори”.

Святий Дух наповнив моє серце, коли я читала ті слова. Я знаю, що переслідування зміцнять наші свідчення, і я знаю, що небесні благословення варті того болю, через який ми проходимо тут, на землі. Спаситель дав нам можливість знаходити мир, коли нас переслідують за те, що ми живемо за Його євангелією. І я за це щиро вдячна. ■

Бека Ф., шт. Монтана, США

МІЙ МУЗИЧНИЙ ПЛАН ВТЕЧІ

Коли ми їхали автобусом на шкільну екскурсію, я сиділа перед дівчинкою, яка постійно робила грубі коментарі й казала непристойні жарти, що викликали в мене неприємне почуття. Вчителі та інші учні просили її припинити, але вона продовжувала. Я не знала, що робити, тож вирішила увімкнути MP3-плеер і послухати свою улюблену музику.

Я увімкнула пісні навмання, і серед перших була пісня з сайту youth.lds.org/music Я вже хотіла перейти на іншу мелодію, коли щось всередині мене сказало, що

я маю просто слухати цю музику. Я продовжувала слухати надихаючу музику наступні 20 хвилин. Слова пісень заохочували мене продовжувати слухати, і вони нагадали, що я улюблена дочка Небесного Батька.

Пізніше того тижня в моїй школі проводили дискотеку. Хоча використовувалися пристойні версії популярних пісень, багато людей з мого класу почали вигукувати вилучене слово з однієї пісні.

Мені знову стало не по собі. Вчителі сиділи поруч і ніби нічого не помічали. Я подивилася на своє

зап'ястя. Я бачила свій браслет з молодіжної конференції, на якому було написано: "Стійте на святих місцях і не сходьте (УЗ 87:8)".

Я знала, що те місце, де я стояла, не було святим, тож я пішла, поки не увімкнули нову пісню.

Я знаю, що музика може мати глибокий вплив на наше життя. Я знаю, що прослуховування надихаючої музики на MP3-плеері допомогло мені знайти необхідну відвагу і піти з танців. Ці випадки допомогли мені наблизитися до Небесного Батька. ■

Алікса Б., Нідерланди

ДІЛИТИСЯ

ЄВАНГЕЛІЄЮ,

ЯК ІВАН

ХРИСТИТЕЛЬ

Ви можете допомагати людям готуватися до Другого пришестя Спасителя, так само, як Іван Христитель робив це перед першим приходом Спасителя.

Райян Карп

Співробітник редакції церковних журналів

На відміну від Івана Христителя ви не будете служити місію в “пустині юдейській” (Матвій 3:1). Ваш одяг не буде зроблений з “верблюжого волосу” (Матвій 3:4). Ви не будете їсти “сарану та мед польовий” (Матвій 3:4). Але ваша мета в проповідуванні євангелії буде такою ж, як і в Івана Христителя: ви готуєте людей до приходу Ісуса, проголошуючи: “Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне” (Матвій 3:2).

Місія Івана Христителя була чіткою: “прийти перед Месією, щоб підготувати путь Господові” (1 Нефій 10:7). Але його місія не була легкою. Останнім пророком перед ним був Малахія за 400 років до того. “Без пророка люди на землі почали ділитися на партії та угруповання, кожна з яких заявляла право на тлумачення Писань і здійснення керування людьми. Істинне розуміння Єгови в цих групах зменшилося”¹.

Попри труднощі, які були за днів Івана, багато людей приходило в пустиню послухати його проповіді, і він багатьох христив. Двоє з майбутніх апостолів—Іван Улюблений та Андрій—познайомилися з Ісусом завдяки Іванові (див. Іван 1:40).

Проповідувати євангелію сьогодні так само нелегко. У сучасному житті так багато всього, що відволікає. Мирські філософії зводять людей на манівці. Все більше людей не живуть за високими моральними нормами. Деякі вважають, що їм не потрібна релігія.

Як ви можете, за таких обставин, успішно ділитися євангелією, як це робив Іван Христитель? Ось кілька уроків з його життя, які можуть стати у пригоді.

Іван знав, у чому полягала його місія. Він знав, що його було покликано допомагати людям приходити до Христа (див. Лука 1:16). Коли Іван побачив Спасителя, він свідчив: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере” (Іван 1:29). Замість того, щоб кликати людей іти за собою, Іван допомагав їм ставати послідовниками Ісуса Христа. Кажучи про Спасителя, Іван зазначив: “Він має рости, а ж—маліти” (Іван 3:30).

Іван навчав основних принципів євангелії Ісуса Христа. Він навчав людей про справедливість, милість, чесність, моральність, піст, молитву, покаяння і сповідання гріхів, хрищення зануренням, воскресіння і Суд (див. Матвій 3; Лука 3). Його вчення можна описати так

само, як і Спасителеве: “Дивувались науці [й]ого, бо навчав [в]ін їх, як можновладний, а не як ті книжники” (Марк 1:22).

Іван жив не так, як жив світ. Ісус протиставляв Івана мирським вчителям: Іван не був чоловіком “у м’які шати одягнен[ий], ... хто одягається славно, і розкішно живе,—по палатах царських (Лука 7:25). Він не пив “ні вина, ні п’яного напою” (Лука 1:15). Іван був “голос того, хто кличе: У пустині готуйте дорогу для Господа” (Марк

1:3). Оскільки він навчав з силою від Бога, люди відчували Духа і наvertsалися.

Іван був самовідданим. Один дослідник так підсумував якості Івана: “Його цілеспрямованість, його абсолютна самовідданість унікальному покликанню і його бездоганна вірність Сину Божому. Ці якості у поєднанні з божественним повноваженням священства, безстрашність і особиста праведність зробили його одним з найвеличніших персонажів у Писаннях”².

Вивчаючи життя Івана Христітеля, ви бачите, що він був не просто людиною, яка мала унікальне благословення христити Ісуса Христа. Ви бачите, що його життя і місія були присвячені підготовці людей до приходу Спасителя, так само, як і у вас. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. С. Кент Браун і Річард Натцель Гольцапфель, “Втрачені 500 років: від Малахії до Івана Христітеля”, *Ліягона*, груд. 2014, с. 30.
2. Robert J. Matthews, “John the Baptist: A Burning and a Shining Light,” *Ensign*, Sept. 1972, 79.

ЧОМУ ВИ НА ЗЕМЛІ В ЦЕЙ ЧАС?

“Ми з вами радітимемо Його приходу і подякуємо Господу за те, що Він послав нас на землю в цей час виконувати наш священний обов’язок—допомагати готувати світ до Його повернення”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Готувати світ до Другого пришестя”, *Ліягона*, трав. 2011., с. 52.

А ЯКЩО ... ?

Запитання про служіння на місії

З наближенням часу вашого служіння на місії ви можете себе запитувати: “Чи я дійсно можу це зробити?” Так, ви можете! Це може бути нелегко, але ви про це ніколи не пожалкуєте.

Готуватися до місії може й страшно. Є багато про що непокоїтися: гроші, знання, сором’язливість—але якими б не були тривоги, ви можете знайти необхідні вам впевненість і відвагу. Ось кілька поширених запитань і відповідей, які вам допоможуть подолати страхи та знайти віру, щоб іти вперед.

А якщо у мене недостатньо знань про Писання або євангелію?

Підготовка до місії неодмінно має включати вивчення євангелії, але вам не обов’язково знати все перед тим, як ви поїдете. Наприклад, будучи юнаком, старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, переживав, що він не готовий до служіння на місії. Він розповідав: “Пам’ятаю, я молився: “Небесний Батьку, як я можу служити на місії, якщо знаю так мало?” Я вірив у Церкву, але відчував, що мої духовні знання були дуже обмеженими. Коли я

молився, до мене прийшло відчуття: “Ти не знаєш усього, але знаєш достатньо!”¹

Знання євангелії прийде, якщо ви наполегливо працюватимете над вивченням євангельських принципів і Писань; і ви не будете самотні. Святий Дух вестиме вас; у вас буде напарник, місіонерські провідники та президент місії, які допоможуть вам у ваших зусиллях. Запам’ятайте, чого навчав старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Справа не у масштабах вашої віри чи рівні вашого знання, справа у чесності, з якою ви ставитесь до віри, яку маєте, та до істини, що вже знаєте”².

А якщо я не впевнений, що маю свідчення?

Здобуття свідчення—це дуже важлива частина підготовки до місії. Вам може здаватися, що ваше свідчення слабе, але воно зростатиме, якщо ви докладатимете щирих зусиль для його зміцнення. Лише пам’ятайте:

- *Знайдіть спокійні хвилини для навчання і молитви.* Вам знадобиться час, аби відчутти натхнення від Духа.
- *Живіть за євангелією.* Див. Іван 17:17, аби дізнатися, чому це допоможе вашому свідченню зростати.
- *Робіть крок за кроком.* “[Ваша] духовна подорож—це справа всього життя. Ми не знаємо всього на початку або навіть на самому шляху. Наше навернення відбувається крок за кроком, рядок за рядком”³.

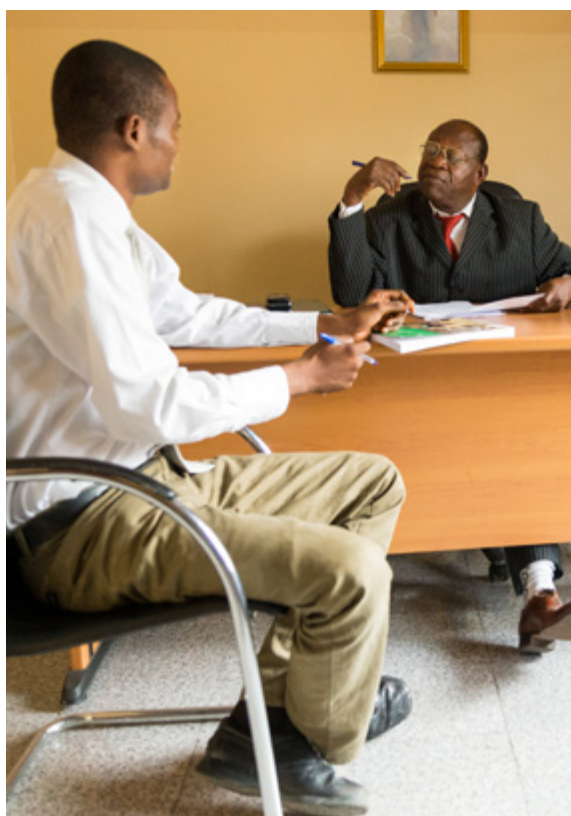
Також пам’ятайте, що ваше свідчення може бути сильнішим, ніж ви думаєте. Старійшина Холланд поділився такою історією: “Нещодавно один 14-річний юнак трохи невпевнено сказав мені: “Брате Холланд, я поки не можу сказати, що знаю, що Церква істинна, але я вірю в це”. Я так обняв того хлопця, що в нього аж очі вилізли на лоба. Я сказав йому ..., що *віра*—це дорогоцінне слово, але ще цінніша в ній—дія,

і йому не потрібно виправдовуватися за те, що він “тільки вірить”. Я нагадав йому, що Сам Христос сказав: “Не лякайся,—тільки віруй!” ... Я сказав цьому юнакові, що віра завжди була першим кроком до переконання. ... І я сказав йому, що пишаюсь ним за чесність його пошуку”⁴.

А якщо я не вважаю себе гідним?

Якщо у вашому житті ви вчинили щось неправильне, то можете це залагодити. Ваш єпископ або президент філії допоможе знати, що необхідно робити, аби стати чистим завдяки Спокуті Ісуса Христа. Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Закликаю вас молитися не про те, щоб знати, чи варто вам їхати, але просити у Господа проводу у всьому необхідному, щоб стати гідним, сильним місіонером повного дня”⁵.

Ребека С. з Росії розповідає про свій досвід: “Хоча я покалася, провини і біль змушували мене думати,

МОЛОДІ ЖІНКИ І РІШЕННЯ ПРО СЛУЖІННЯ НА МІСІЇ

Ви, молоді жінки, не зобов'язані служити, але ви також маєте таку можливість. Коли ви будете приймати рішення, чи слід вам служити, можете поставити собі такі запитання:

- ▶ Чи слід мені служити на місії? Як я це зрозумію?
- ▶ Чи слід мені зараз готуватися до місії повного дня?
- ▶ З яких причин мені слід розглянути служіння на місії?
- ▶ Чи буду я хорошою місіонеркою?

Знайдіть відповіді та спрямування у статті “Молоді жінки і рішення про служіння на місії”, *Ліягона*, січ. 2013, сс. 32–35.

що я не зможу служити на місії, бо мої помилки надто серйозні. Однак мій єпископ і президент колу допомогли усвідомити зцілюючу силу Спокути в моєму житті. Я така вдячна за покаєння. Бути гідним—це головне у служінні на місії. Ви не можете навчати з Духом, якщо ви його не гідні (див. УЗ 42:14). Вам треба мати мир у серці, аби служити від усього серця. Це все змінює”.

Як я можу залишити свою сім'ю і друзів?

Важко залишати близьких людей, особливо знати, що все буде по-іншому, коли ви повернетесь—у ваших друзів, у вашій сім'ї і особливо у вас. Ви можете хвилюватися, чи не матиме сім'я фінансових труднощів, поки вас не буде, або як вони відреагують на вашу місію. Однак Господь попікається про ваших рідних і благословить їх за ваше служіння (див. УЗ 100:1). Хоча ви за ними сумуватимете, Господу треба, щоб ви допомогли іншим сім'ям знайти щастя в євангелії. Вірте, що Небесний Батько бажає вам і вашій сім'ї найкращого та пам'ятайте: “Віра покладається на те, що Бог приготував щось величне для кожного з нас”⁶. Господь має дивовижні

благословення, які чекають на вас і вашу сім'ю, якщо ви знайдете віру йти вперед.

А якщо мені здається, що я не маю коштів заплатити за місію?

Плата за місію може здаватися великою жертвою, але Господь знає, що Він хоче зробити. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Я звертаюся до молодих чоловіків, які не знають, де знайти кошти на місію. Я цього не знаю також. Але я точно знаю таке: якщо у вас є віра і ви вирішили їхати, то шлях знайдеться”⁷.

З Лораном С. з Англії стався такий випадок: “Як тільки я почав готувати документи на місію, з банку мене повідомили, що у мене великий борг на кредитній картці. Ми з єпископом склали бюджетний план того, скільки я буду сплачувати на борг, на місію, на десятину та інші витрати. Це вимагало від мене великої жертви, і я не думав, що зможу досягнути цілі. Однак я вірно платив десятину, і Господь втрутився. Завдяки дару від незнайомої людини я мав необхідні кошти, щоб сплатити за борг і досягнути своєї місіонерської мети”.

А якщо я соромлюся розмовляти з людьми?

Можливо, навіть важко думати про те, що доведеться кожного дня упродовж усього дня розмовляти з людьми, яких ви не знаєте. Сем А. з Каліфорнії, США, пригадає: “Мені, людині, якій не подобається навіть впускати когось до себе у дім, здавалася просто неможливою думка про те, що я буду стукати у двері до зовсім незнайомих людей, аби поговорити про євангелію.

На молодіжній конференції колу нас попросили піти з місіонерами і проповідувати євангелію. Піти зі справжніми місіонерами? До реальних людей? Я розхвилювався, але потім пригадав вірш з Писань: “Бо Я—Господь, Бог твій, що держить тебе за правницю й говорить до тебе: Не бійся,—Я тобі поможу” (Ісаїя 41:13). Я молився про таку допомогу, і хоча мені було не по собі, однак я відчував силу завдяки Святому Духу і навіть подарував дві Книги Мормона”.

А якщо це заважатиме моїй освіті чи кар’єрі?

Ви можете подумати, що, їдучи на місію в час підготовки до коледжу або роботи, ви ставите під ризик своє майбутнє, але насправді відбувається протилежне. Господь хоче, аби ви досягнули успіху і допоможе вам. Ніщо з того, від чого ви відмовитися, не зрівняється за цінністю з вашим місіонерським служінням.

Багатьом молодим людям доводилося приймати подібні рішення. Вільям Х. з Австралії залишив перспективну кар’єру регбіста, не знаючи, чи матиме можливість грати знову після повернення додому (див. “Тайм-аут для місії”, *Ліягона*, червень 2012, сс. 50–52). Джозеф Б. з Філіппін увійшов до офісу секретаря коледжу, готовий відмовитися від шансу отримати освіту, який випадає раз у житті (див. “Принеси його в цілопалення”, *Ліягона*, вер. 2007, сс. 40–42). Незалежно від того, чи станеться після місії те, на що

ви сподіваєтеся, ніщо в житті не є більш вартим за можливість служити місіонером.

Ніяких жалкувань

Небесний Батько хоче, щоб ми були щасливі, Він не проситиме нас робити те, що не принесе нам благословень і не буде нам на користь. Якщо ви віддано робитимете те, що Господь просить вас, навіть якщо це важко, ви побачите, що отримані благословення набагато кращі за все, що може запропонувати світ. Ви ніколи не пожалкуєте, що служили на місії. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Ніа А. Андерсен, “Ви знаєте достатньо”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 13.
2. Джеффри Р. Холланд, “Вірую, Господи”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 94.
3. Ніа А. Андерсен, “Ви знаєте достатньо”, с. 13.
4. Джеффри Р. Холланд, “Вірую, Господи”, сс. 94–95.
5. Річард Г. Скотт, “Настав час служити на місії!” *Ліягона*, трав. 2006, с. 90.
6. Джеффри Р. Холланд, “Найкраще—попереду”, *Ліягона*, січ. 2010, с. 21.
7. Boyd K. Packer, “Come, All Ye Sons of God,” *Ensign*, Aug. 1983, 71.

“Одна з моїх подруг хоче лише раз спробувати дещо погане, аби розуміти про що йдеться, коли люди говоритимуть про це. Як мені допомогти їй зрозуміти, що це нехороша ідея?”

Серед найкращого, що ви можете зробити—це допомогти подрузі пам'ятати, чому в нас є заповіді. Небесний Батько дає нам заповіді, тому що любить нас і знає, що вони зроблять нас щасливими та допоможуть стати такими, як Він.

У Новому Завіті Спаситель сказав: “Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!” (Іван 14:15). Допоможіть подрузі зрозуміти, що, вибираючи правильно, ми виявляємо любов до Небесного Батька та Ісуса Христа і вдячність за Його Спокуту і євангелію.

Ви можете також нагадати їй, що погані вчинки призводять до поганих наслідків, навіть якщо робити їх лише раз. Ми не можемо грішити і уникнути наслідків гріха. Свідоме порушення заповідей можна порівняти з відходом від Небесного Батька. Ми ніби кажемо Йому, що Він не настільки важливий, як наші друзі або інші люди.

Небесний Батько любить нас, і Він благословить нас проводом Духа, якщо ми дотримуємося Його заповідей. Якщо ми послухні, Дух навчить нас більше, ніж ми можемо про щось дізнатися, вдаючись до гріха.

Нам не потрібно експериментувати

Я б сказав вашій подрузі, що “усе, що є добро, походить від Бога, а все, що є зло, походить від диявола” (Алма 5:40). Я також пояснив би, що кожен вчинок має наслідки, і ми не повинні робити те, що може нам зашкодити. Нам не потрібно експериментувати зі злом. Уже й так багато зла навколо нас, і легко побачити, що багато людей живуть погано, бо не дотримуються заповідей Божих.

Вінісіус С., 17 років, Сан-Паулу, Бразилія

Розкажіть, як ви подолали спокусу

Розкажіть подрузі, що найважливіше для неї—залишатися біля Господа. Ми не повинні відмовлятися від вічного спасіння заради чогось тимчасового. Крім того, ви дуже допоможете подрузі, якщо розповісте, як самі подолали спокусу.

Емілі Г., 19 років, Пуерто-Ріко

У нас є божественний потенціал

Ви можете лагідно пояснити подрузі, що хоча один поганий вчинок може здаватися невинним, він може призвести до більш серйозних гріхів. Ви також можете поділитися таким уривком з Писань: “Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення” (УЗ 1:31). Нагадайте своїй подрузі, що навіть один гріховний вчинок може позбавити її чутливості до голосу Духа. А понад усе, дайте

їй зрозуміти, що ви її любите і правильний вибір—це складова її божественного потенціалу дочки Бога.

Адріана Ф., 17 років, шт. Аризона, США

Лише один раз нашкодить

Усе погане, навіть якщо ви робите це лише раз, відштовхує Духа. Якщо Духа немає, то Сатані буде легше спокусити вас зробити ще щось погане. Крім того, вам треба буде покаятися в усіх гріхах, незалежно від того, скільки разів ви їх вчинили, а покаєння в серйозних гріхах може бути довгим і болісним процесом.

Емілі Л., 14 років, шт. Юта, США

Залишайтеся сильною
Запевніть її, що ви її любите і хочете допомогти вибирати правильно. Я знаю з особистого досвіду,

що нам не потрібно робити той самий вибір, що й інша людина, аби відчувти те саме, що відчуває вона. Якщо ми живемо за євангелією, Дух допоможе нам знати, як спілкуватися з людьми. Нагадайте подрузі, що їй треба залишатися сильною, аби допомагати іншим виконувати заповіді. Моліться, щоб ви могли допомагати і служити їй.

Ваніна П., 19 років, Буенос-Айрес, Аргентина

Можливо, ви не зможете зупинитися

Я б сказав своїй подрузі навіть не думати про це. Це погана ідея—зробити щось погане один

раз, бо ви можете не зупинитися після того, як почнете. Небесний Батько дав нам заповіді, аби допомогти залишатися в безпеці й радості.

Дуглас Б., 13 років, шт. Каліфорнія, США

Все починається з малого

Старійшина Джеффри Р. Холланд якось сказав, що “шлях у тисячу миль починається з одного кроку, тому дивіться куди прямуєте” (“Не впускати ворога душі моєї”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 45). Я б допоміг подрузі зрозуміти, що Сатана вдається до маленьких спокус, аби звести нас на злочестивий шлях. Коли ви пробуєте щось погане хоча б раз, то даєте можливість Сатані та його прибічникам спокушати вас робити це знову і знову.

Сімілоні Ф., 18 років, шт. Юта, США

ЧОМУ Б НЕ СПРОБУВАТИ?

“Багато років тому один з наших синів

запитав мене, чому так погано спробувати алкоголь чи цигарку, щоб побачити, які вони на смак. ... Я відповів, що якщо йому хочеться спробувати щось незвичайне, нехай іде до хліва та спробує трохи гною. Він з жахом відсахнувся. “О, це жахливо”,—відповів він.

“Я радий, що ти так думаєш,—сказав я,—але чому б не спробувати, аби знати, як він смакує? Коли ти пропонуєш спробувати те, що, як ти знаєш, для тебе шкідливе, то чому б не застосувати цей принцип до інших речей?”

Elder Dallin H. Oaks of the Quorum of the Twelve Apostles, “Sin and Suffering,” *Tambuli*, Apr. 1994, 32.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Мої батьки лаються, слухають гучну музику і дивляться сумнівні телепрограми. Що я можу робити, аби відчувати Духа вдома, особливо в неділю?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 1 липня 2015 року на liahona@lds.org, електронною поштою на адресу liahona@lds.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

ГОЛОВОЛОМКА

З ВИВЧЕННЯ ПИСАНЬ

Так само як ви складаєте головоломку клаптик за клаптиком, кожного разу, коли ви вивчаєте Писання, ви отримуєте ширше бачення Божих істин.

Коуді Філіпс

У вересні 2011 року студенти одного з університетів у В'єтнамі встановили новий світовий рекорд, склавши найбільшу головоломку у світі. Для цього 1600 студентів за 17 годин склали 551232 клаптики головоломки.

Вони створили зображення величиною 15 X 23 м квітки лотоса з шістьма пелюстками, які символізували людей, географію, історію, культуру, освіту і економіку. Лише подумайте—більше 5 млн. малесеньких клаптиків було зібрано, щоб створити одне величезне зображення. Кожен клаптик тієї головоломки міг здаватися маловажливим і нецікавим сам по собі, але головоломка не буде повною, якщо не вистачатиме лише одного клаптика.

Писання подібні до головоломки: чим більше клаптиків ви складете, тим більше істин Божого плану ви бачите. Коли ваше бачення того плану розшириться, ви побачите, що Писання цікаві і співвідносяться з вашим життям.

Ось кілька пропозицій щодо вивчення Писань, які допоможуть вам бачити велику картину—і окремі деталі. Коли ви складете ці клаптики разом, то побачите дивовижні істини, які чекають на вас у Писаннях.

Учення: великі частини, які навчають вічних істин

Писання містять учення і принципи евангелії. “Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності” (2 Тимофію 3:16). Оскільки ми можемо бути спасенні лише через Ісуса Христа (див. Іван 14:6), нам необхідно отримати знання про Нього і Його Спокуту.

Ось чому Господь просить нас:
“Дослідіть-но Писання, бо ... вони ж свідчать про Мене!” (Іван 5:39).

Люди: різнокольорові клаптики, які чомусь навчають

Є сотні людей, про яких можна прочитати у Писаннях. Ким з них ви найбільше захоплюєтеся? Може, ви рівняєтеся на Аммона з його відважним послухом перед обличчям небезпеки. Або ви думаєте про Йова і його незламну віру та цілісність.

Чи прочитали ви про віслюка, який розмовляв зі своїм господарем (див. Числа 22)? Або про злочестивого царя, який був готовий відмовитися від свого царства, аби отримати прощення (див. Алма 22)? Або, може, про жінку яку знало все місто за її чеснотність (див. Рут 1–4)?

Є також у Писаннях люди, які не викликають такого захоплення. Чого ви може навчитися від них і з тих неправильних рішень, які вони приймали?

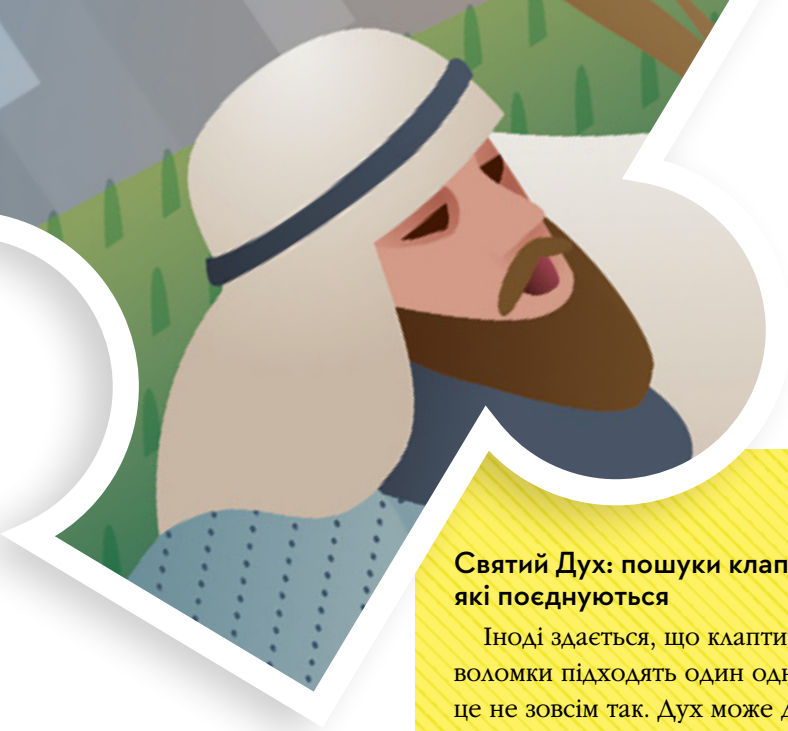
Звертайте увагу на людей, про яких ви читаете в Писаннях, і запитуйте себе, яким чином ви можете наслідувати їхній хороший приклад і уникати їхніх помилок. Клаптики головоломки з їхнім життям є дуже цікавими і найяскравішими з усіх. Їхній досвід незабутнім чином допомагає навчатися і пам'ятати принципи євангелії!

Символізм: відкриття таємних клаптиків

Іноді у Писаннях використовуються символи, які навчають євангельських принципів. Ви не помітите кількох

клаптиків, якщо не будете бачити символізму. Крім уроків у Церкві та в семінарії допоміжні матеріали, такі як Путівник по Писаннях або посібники для семінарії та інституту, можуть допомагати вам знаходити клаптики, яких не вистачає.

Наприклад, історія про Авраама та Ісака (див. Буття 22) є надихаючою, але вона набуває глибшого сенсу, коли ви побачите, що вона є символом жертви нашого Небесного Батька і Спасителевої викупительної жертви за нас (див. Кн. Якова 4:5).

Святий Дух: пошуки клаптиків, які поєднуються

Іноді здається, що клаптики головоломки підходять один одному, але це не зовсім так. Дух може допомогти вам побачити, які клаптики дійсно стикуються. Якщо ви шляхом молитви і розмірковувань просите Його допомоги, то Дух допоможе вам побачити, як вірші, які ви вивчали раніше, поєднуються з тим, що ви вивчаєте зараз, а також, як ці вчення поєднуються з вашим життям. В ідеалі, ви отримаєте натхнення зі слів, що містяться в Писаннях, але також і від Духа, якщо ви розмірковуєте над тим, що читаєте.

Застосування: поєднання клаптиків

Ви не побачите, яку картину утворює головоломка, якщо не складете клаптики разом. Подібним чином, учення, принципи і заповіді, які ви вивчаєте з Писань, не будуть для вас великою допомогою, якщо ви не будете жити відповідно до того, чого навчилися (див. Іван 7:17). Якщо ви кожного дня будете намагатися жити за євангельськими принципами, викладеними в Писаннях, ваша віра і свідчення зміцняться, а вивчення Писань стане важливою частиною життя. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

БОГ ПРОМОВЛЯЄ ДО ВАС

“Прагнучи спілкуватися з Богом, ми молимося. А прагнучи почути Його голос до нас, ми досліджуємо Писання; бо Його слова було виголошено Його пророками. Тоді Він навчатиме нас, якщо ми прислухатимось до спонукань Святого Духа”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Святі Писання: сила Бога для нашого спасіння”, Ліягона, лист. 2006, с. 27.

СЕСТРИ У ЄВАНГЕЛІЇ

Оскільки я могла бачити благословення євангелії у своєму житті, я хотіла поділитися нею зі своєю подругою.

Паола Сараї Ернандес Крус

Я люблю свою подругу Лупіту, як сестру. Ми познайомилися у шостому класі, бо обоє грали у шкільному духовому оркестрі. Наступного навчального року ми ще більше зблизилися, і нам дуже подобалося бути разом. Вона розповідала мені про свої сімейні труднощі: батька не було, а мама не могла приділяти стільки уваги, скільки їй було потрібно. Я знала, що вона сумувала через те, що батьки не дуже цікавилися її життям. Вона була самотньою, але у неї завжди була я.

Я відчувала себе щасливою через те, що народилася в сім'ї, де живуть за євангелією Ісуса Христа. Вона наповнювала моє життя миром, якого не мали багато моїх друзів. Оскільки я могла бачити благословення євангелії у своєму житті, я хотіла поділитися нею з Лупітою.

Я розповідала їй про Церкву і запросила піти зі мною на спільний захід. Вона погодилася і почала ходити до церкви та на заходи приходу разом зі мною і моєю сім'єю. Я познайомила Лупіту з місіонерами, які навчали її євангелії

та запропонували христитися. Лупіта здобула свідчення і коли запитала у своєї мами, чи може охриститися, та їй дозволила.

День її хрищення був для мене дуже особливим, бо вона уклала завіти з нашим Небесним Батьком пам'ятати Його і дотримуватися Його заповідей. Я свідчила їй того дня і сказала, що вона була у правильному місці, і що Небесний Батько має пишатися нею. Я люблю Лупіту і така щаслива, що вона моя подруга, а тепер ще й моя сестра в євангелії. Я знаю, що її життя буде щасливішим, бо вона і її сім'я будуть насолоджуватися благословеннями євангелії.

Лупіта розповіла мені, наскільки вдячна за те, що я вирішила розповісти їй про євангелію. Вона каже, що з того часу, як почала ходити до церкви, її життя стало набагато кращим, і вона відчуває мир. Я знаю, що саме Дух підтвердив їй істину. Вона також каже, що одного дня вона укладе храмовий шлюб. Я вдячна Небесному Батькові, що знайшла подругу, і за радість, яку я відчуваю, коли розповідаю про те, що для мене найцінніше. ■

Автор живе в штаті Мехіко, Мексика

Старійшина
Л. Том Перрі

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів покли-
кані як особливі
свідки Ісуса
Христа.*

Як нас може скеровувати СВЯТИЙ ДУХ?

Аби хороший кінь
робив саме те, чого хоче
від нього візник, достатньо
легенького посмикування.
Це легке посмикування
подібне до тихого
спокійного голосу.

Ми повинні завжди
бути готові до отримання
легенького посмику-
вання від Святого Духа.

Якщо ми уважно
дослухаємося до
лагідних спонукань
Святого Духа, вони
вестимуть нас назад до
Небесного Батька.

*Зі статті “
Послушність
через нашу
вірність”, Ліягона,
трав. 2014,
сс. 100–103.*

СВЯТИЙ ДУХ

(Спрощений варіант)

Просто ♩ = 126-138

Слова і музика
Джинн П. Лоулер

С A7 G7 С

1. Ко - ли Хрис - тос тут був, То Він по - о - бі - цяв Свя -
2. Ми вхо - ди - мо в за - віт, І кон - фір - му - ють нас, І

F Fm G7 С

то - го Ду ха лю - дям дати, Щоб Він їх у - ті - шав. І
змо - же бу - ти Дух Свя - тий Із на - ми по - всяк - час. Я

Caug F B Em

ти - хий го - лос Ду - ха Від - кри - ва сер - ця, Да -
хо - чу го - лос Ду - ха Слу - ха - ти за - вжди. Ме -

A7 Dm G7 С

є нам свід - чен - ня яс - не Про Си - на і От - ця.
ні Він яс - но вка - же шлях, Я - ким я ма - ю йти.

© 2015, 1989, 1977 належить Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.

Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.

Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Добрый Пастир

Ерін Сандерсон

Одного дня Ісус розповів історію (або притчу) про пастиря, який любив своїх овець так сильно, що навіть віддав би своє життя, аби захистити їх. Ми подібні до овець у цій історії. А пастир подібний до нашого Спасителя Ісуса Христа. Його іноді називають Добрим Пастирем.

Ісус показав Свою любов, коли батьки привели дітей подивитися на Нього. Він сказав: **“Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!”** (Лука 18:16). Тоді Він обняв їх і благословив.

Заплющіть очі і уявіть, що Спаситель тримає вас на руках і дає вам благословення. Ви можете відчувати Його любов, коли дізнаєтеся або думаєте про Нього. Святий Дух допомагає вам відчувати любов Доброго Пастиря, Ісуса Христа. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

пускати—давати можливість чи дозволяти

не забороняти—не зупиняти

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Прочитайте Іван 10:1–5, 11–16. Тоді зробіть перелік того, яким чином Ісус подібний до пастиря, і розкажіть про випадки, коли ви відчували любов Спасителя.

Пісня: “Коли я читаю про давній той час”, *Збірник дитячих пісень*, с. 35).

Уривки з Писань: Лука 18:15–17; Іван 10:1–5, 11–16

Відео: “Suffer the Little Children to Come Unto Me” та “Jesus Teaches that We Must Become as Little Children” (Biblevideos.org)

НАШ ДОБРИЙ ПАСТИР

Відділи цей малюнок. Склади, як віяло, уздовж білих ліній. Потім розкрий його й подивися справа і зліва. Як ти відчуваєш любов нашого Доброго Пастиря?

ПІДКАЗКИ З ПИСАНЬ

Знайди в статті “Євангелії” в Путівнику по Писаннях таблицю, де вказано, в якій із книг розповідається про кожну подію або вчення. Лише в Євангелії від Івана ідеться про Доброго Пастиря. Три Євангелії—від Матвія, Марка і Луки—розповідають про те, як Ісус благословляв дітей.

НАША СТОРІНКА

Я не могла дочекатися того дня, коли буду христитися. Минулого року, коли мені виповнилося вісім років, мої тато, мама, сім'я і друзі з Церкви були на моєму хрищенні. Для мене це була така велика подія. Було так чудово знати, що небеса святкували моє рішення христитися і стати послідовницею Ісуса Христа. Коли ми хрестимося, то укладаємо завіт з Небесним Батьком. Я знаю, що Він був задоволений моїм рішенням, бо воно було правильним і гідним.

Сарія З., 8 років, Гондурас

Я намалював Геламанових воїнів на своїй футболці. Я хочу бути вірним, відважним і слухняним Божим заповідям, так само, як вони!

З. Ю-ен, 6 років, Тайвань

Це—моя сім'я у храмі.

Шерріза, Т., 8 років, Мексика

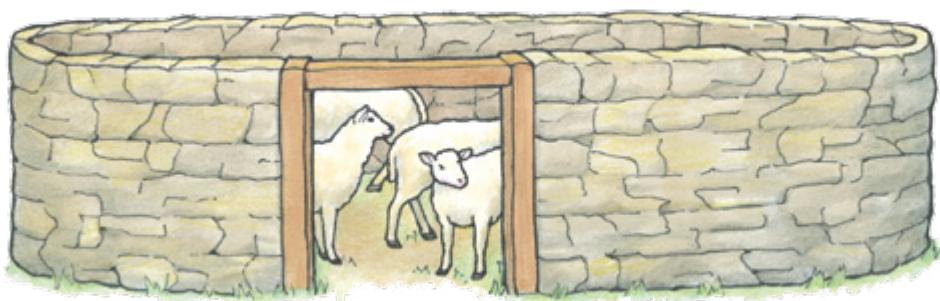
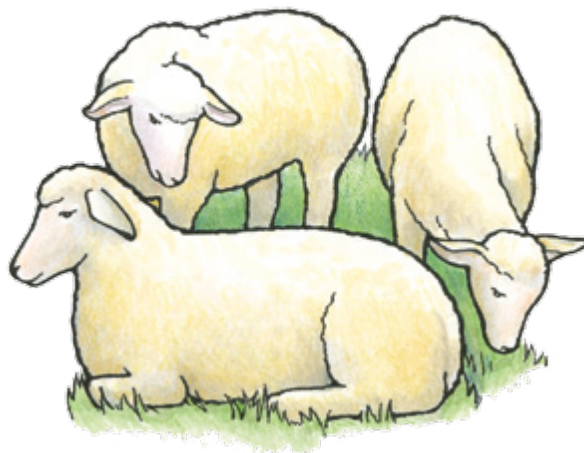
Ми любимо, коли наші батьки беруть нас до храму, бо це гарне місце і ми відчуваємо себе ближче до Бога, коли ми там.

Нефій і Брайян В., 6 і 9 років, Еквадор

Добрый Пастир

Іван 10:1-5, 11-16

Приклейте цю сторінку на цупкий папір або картон. Потім виріжте фігурки і прикріпіть їх до паличок або паперових пакетів. Зберігайте в конверті, де зверху будуть написані посилання на Писання. ■

Ви можете надрукувати більше копій на сайті iahona.lds.org.

Перший Майбутній день батька для Стівена

Келлі Джордж Персілл

Ґрунтується на справжніх подіях

Стівен підкотив свою краватку аж до підборіддя, поки решта дітей Початкового товариства розучували нову пісню. Ні, жодним чином він не буде співати цю пісню.

Батько головує у нашій сім'ї...

Стівен поглянув у вікно, а потім на стелю. Він так крутився на своєму стільці, що здавалося, ніби він танцює. Він не міг співати, навіть якби хотів. Щось велике і неприємне стояло в його горлі. Решта дітей Початкового товариства продовжувала співати, розучуючи слова рядок за рядком.

Мій тато мудрий і справедливий;

Мій тато добрий до мене
("Fathers," *Children's Songbook*, 209).

Стівен відчув, що хтось доторкнувся до його плеча. Його мама, яка непомітно спостерігала з відкритих дверей класу Початкового товариства, легенько потягнула його за руку. Вона вивела його в коридор. Тепер, коли поруч не було друзів, Стівен не міг стримати сльози. Мама огорнула його теплими міцними обіймами.

"Я розумію, чому ти засмучений,—сказала мама, поплескуючи його по спині,—Я знаю, що важко чути і співати цю пісню".

Стівен закивав головою, а потім витер очі. "Я не хочу співати на День батька, бо в мене нема батька". Очі Стівена наповнилися сльозами і він закусив губу. "Я не хочу більше називати його татом. Я вже сто років його не бачив, і він навіть *не хоче* бути моїм татом".

Стівен з усіх сил намагався не розплакатися—але він чув, як співали діти. Та пісня завдавала йому болю, так само, як тоді, коли його батько написав, що він і його нова дружина вирішили, що він більше не буде бачитися зі Стівеном і його братом.

Мама ще раз його обняла, і сльози Стівена покотилися на її блазку. "Я поговорю з президентом Початкового товариства. Тобі не треба співати, якщо ти не хочеш. Але слухай, у мене виникла ідея". Мама поглянула прямо йому в очі. "Цього року ми не будемо святкувати День батька. Ми будемо святкувати *Майбутній* день батька!" Вона усміхнулася, і він на неї поглянув.

“Хммм? Святкувати *що?*”

“Майбутній день батька—ми будемо святкувати, якими чудовими татами колись станете ти і твій брат. У нас будуть подарунки, торт, і твій улюблений напій!”

Мама поцілувала його в лоб, а потім спробувала поправити зім'яту краватку. “Ти, Стівене, будеш *прекрасним* батьком. Я вже це бачу. Оскільки ти вже думаєш про те, що будеш робити зі своїми дітьми і плануєш, яким татусем будеш”.

Чим більше Стівен про це думав, тим ширше усміхався. Він обняв маму і повернувся до

Початкового товариства, почувачись набагато краще.

Через два тижні Стівен стояв перед дзеркалом, розправляючи свою красиву краватку-метелик. Мама подарувала її того ранку на його перший Майбутній день батька! Стівен узяв Писання і підійшов до вхідних дверей, щоб іти до церкви.

Він усміхнувся до мами.

“Вітаю з Днем батька, мамо”.

Мама усміхнулася. “Вітаю з Майбутнім днем батька, Стівене”. ■

Автор живе в штаті Квінсленд, Австралія.

ПЛАНУЙТЕ ЦІЛЕ-СПРЯМОВАНО

“Якого б віку ви не були, в яких би обставинах ви не перебували, настійливо раджу вам **планувати своє життя, ставлячи цілі**”.

Президент Томас С. Монсон, “Всі Божії сини, несіть народам звістку”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 67.

Свідчення Мії

Амелія Хокінс

Ґрунтується на справжніх подіях

“І тихий голос Духа відкриває серця, Дає нам свідчення ясне про Сина і Отця” (Збірник дитячих пісень, с. 56).

Мія вже давно повинна була встати, але вона ще не лежала в ліжку. Вона сиділа на підлозі своєї кімнати, думаючи про те, що читала сестра Дувал у Початковому товаристві: “Настане час, коли жоден чоловік або жінка не зможуть жити за рахунок чужого світла”¹.

“Свідчення—це як світло всередині нас,—пояснювала сестра Дувал.— І кожен повинен мати своє. Тоді ми зможемо бути сильними, коли життя стає важким і Сатана спокушає нас”.

Мія схилила голову до ліжка. “Я хочу мати свідчення про істинність євангелії”,—подумала вона. Але як саме *здобувається* свідчення? Вона знала, що молитва—це один зі способів.

“Я помолюся”,—вирішила вона. Вона почне молитися і не припинить поки щось не станеться, і вона зрозуміє, що Церква істинна. Дівчинка була готова молитися всю ніч, якщо так треба!

Вона стала на коліна. “Дорогий Небесний Батьку,—прошепотіла вона,—я хочу знати, чи Церква істинна. Я хочу відчувати це у своєму серці і просто знати”.

Мія чекала. Вона не відчувала нічого, крім приємного відчуття, яке завжди мала під час молитви. Чи вона щось робить неправильно? Де ж її свідчення?

Вона стояла на колінах, як їй здавалося, дуже довго, коли двері в її кімнату трохи відчинилися і в них заглянув тато.

“Я помітив, що під дверима пробивається світло,—сказав він.—Ти знову читаєш?” Потім він помітив сльози на щоках у Мії. Він став на коліна і обняв її. “Щось не так?”

Якусь мить вона мовчала. Потім запитала: “Тату, як ти отримав свідчення?”

Тато міцно її обійняв. “Гарне запитання. *Хотіти* отримати свідчення—це перший крок”.

Мія відчула, що клубок у горлі зникає.

“Отримання свідчення не відбувається завдяки лише одній молитві. І навіть коли ти отримаєш свідчення, тобі треба й далі над ним працювати”.

“Але звідки береться свідчення?”— запитала Мія.

“Свідчення приходить від Святого Духа,—сказав тато.—Ти коли-небудь відчувала тепло і приємне відчуття під час домашнього сімейного вечора або в церкві?”

Мія задумалася над цим. “Коли ти давав мені особливе благословення перед початком навчального року, я мала приємне

відчуття”. Вона ще трохи подумала. “І у мене завжди тепле почуття всередині, коли я слухаю виступ Президента Монсона на генеральній конференції. І коли я добре ставлюся до своїх друзів, або коли я читаю Писання, у мене теж хороші відчуття”.

Тато усміхнувся. “Ті відчуття означають, що Святий Дух промовляє до тебе. Він дає тобі такі відчуття, коли ти робиш те, що правильно, або коли чуєш те, що є істинним”.

“Я відчуваю тепло і радість зараз,—сказала Мія.—Це Святий Дух?”

Тато обійняв її знову. “Так. Він каже тобі, що те, про що ми говоримо, є істинним. І *саме так* здобувається свідчення”.

Коли Мія лягла у ліжку, вона все ще не вважала, що має довершене свідчення, але все ж вона мала те хороше, тепле відчуття, що сказане татом є істиною. Вона знала, що це почуття було лише початком.

Мія загорнулася у свою теплу ковдру і закрила очі. Перш ніж поринути у сон, вона прошепотіла: “Дякую, Небесний Батьку, що допоміг мені отримати свідчення. І дякую Тобі за мого тата”. ■

Автор живе в штаті Міссурі, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1967), 450.

Дім, збудований на десятину

Джанел Вільямс

Це—Джек. Це
Джекові монетки,
які дзеленчать
і брязкотять.
Це—Джекова
десятина—
10 відсотків.

Це—єпископ, який
потиснув Джекові руку,
коли той сплатив свою
десятину—10 відсотків.

Це—пророк. Він усміхається і молиться. Він каже: “Давайте збудуємо храм”, використовуючи десятину, яку прислав єпископ, який потиснув Джекові руку, коли він заплатив десятину, 10 відсотків.

Це—храм. Він сяючий і білий, дім Господа, сповнений світлом.

Це дім, який збудований на десятину, бо пророк сказав: “Давайте збудуємо храм”, використовуючи десятину, яку прислав єпископ, який потиснув Джекові руку, коли він заплатив десятину, 10 відсотків.

А це Джекова усмішка, широка і сяюча, коли він іде до храму, сяючого і білого, щоб запечататися зі своєю сім'єю перед Господом. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Де десятина Джека?

Допоможи Джеку знайти вісім монеток з його десятини, які дзеленчать і брязкотять!

**Президент
Бойд К. Пекер**
Президент Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

ОБЛИШ ЦЕ

*Світ для мого друга розколовся.
Він втратив дружину.*

Якщо ви страждаєте від переживань, горя, сорому, ревнощів, розчарування, заздрощів, від докорів сумління чи самовиправдання, дослухайтеся до цього уроку, який мені виклав багато років тому патріарх колу. Він був найсвятішою людиною з усіх, кого я знав. ...

Він зростав у маленькому містечку, маючи бажання досягти чогось у житті. Йому було нелегко здобувати освіту.

Він одружився зі своєю дівчиною, і на той час все було добре. У нього була хороша робота і яскраве майбутнє. Вони сильно кохали одне одного, і вона чекала на їхню першу дитину.

У ту ніч, коли мала народитися дитина, виникли ускладнення. Єдиний лікар поїхав у якесь село на виклик до хворого. ...

Нарешті лікаря знайшли. Через надзвичайні обставини він діяв швидко, і невдовзі все стало на свої місця. Дитина народилася, а криза, як здавалося, минула.

Через кілька днів молода мати померла від тієї ж інфекції, яку той лікар лікував у іншому домі того ж вечора.

Світ для Джона розколовся. Тепер все було не так, все було неправильно. Він втратив дружину. Він не міг впоратися і з немовлям, і з роботою.

Минали тижні, а його обурення наростало. “Цьому лікарю треба заборонити лікувати,—казав він.— Він заразив мою дружину. Якби він був обережним, вона була б сьогодні жива”.

Він ні про кого не думав, а у своєму розпачі він ставав небезпечним. ...

Одного вечора у його двері хтось постукав. Маленька дівчинка просто сказала: “Тато хоче, щоб ви зайшли. Він хоче з вами поговорити”.

“Татом” був президент колу. ...

Цей духовний пастир наглядав за отарою і мав дещо йому сказати.

Порада від того мудрого

служителя була простою: “Джоне, облиш це. Ніщо з того, що ти робиш, не поверне її. Все, що ти робиш, погіршує ситуацію. Джоне, облиш це”. ...

Йому було надзвичайно важко тримати себе в руках. Але зрештою він прийняв рішення, що як би там не було, він має бути слухняним.

Послух—це сильнодіючі духовні ліки. Вони майже універсальні.

Той чоловік вирішив дослухатися до поради мудрого духовного провідника. Він облишив усе, як є.

Потім він сказав мені: “... Аж тільки коли я постарів, я нарешті уявив собі бідного сільського лікаря—переобтяженого роботою, з мізерною зарплатнею, який з останніх сил біжить від одного пацієнта до іншого, майже не маючи ліків, ні лікарні, з убогим інструментарієм—і майже кожного разу досягаючи успіху.

Він прийшов у момент кризи, коли два життя висіли на волосинці, і діяв без зволікання.

“Я став старим чоловіком,—повторював він,—перш ніж я нарешті зрозумів! Я мало не зруйнував своє життя,—сказав він,—та життя інших людей”.

Багато разів він дякував Господу на колінах за того мудрого духовного провідника, який просто порадив: “Джоне, облиш це”. ■

Zi stammi “Balm of Gilead,” Ensign, Nov. 1987, 17–18.

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Яке ставлення є важливим у житті?

“Це життя є часом підготуватися до зустрічі з Богом. Ми є щасливим народом, сповненим радості. Нам подобається гарне почуття гумору і ми цінуємо той час, який проводимо з друзями і сім’єю. Але ми маємо визнати, що існує серйозна мета, яка повинна лежати в основі нашого підходу до життя і у всіх наших рішеннях”.

Читайте в цьому номері

для дорослої молоді

ДОВІРЯТИ запевненням ГОСПОДА

Ми не завжди будемо позбавлені наших випробувань, але ми завжди можемо бути певні, що Господь знає про них і хоче допомогти.

с.42

для молоді

с.56

А якщо ... ?

Запитання про служіння на місії

Ви непокоїтеся, бо не знаєте достатньо про євангелію? Або ваше свідчення недостатньо міцне? А може ви надто сором'язливі? Знайдіть тут відповіді на поширені запитання і занепокоєння, що виникають перед місією.

для дітей

Свідчення Мії

Мія хотіла отримати особисте свідчення про євангелію. Дізнайся, що вона зробила!

с.74